

Največji slovenski dnevnik
v Združenih državah
Večja za vse leto - \$6.00
Za pol leta - \$3.00
Za New York celo leto - \$7.00
Za inozemstvo celo leto - \$7.00

GLAS NARODA

List slovenskih delavcev v Ameriki.

The largest Slovenian Daily in
the United States.
Issued every day except Sundays
and legal Holidays.
75,000 Readers.

TELEFON: CORTLANDT 2876

Entered as Second Class Matter, September 21, 1903, at the Post Office at New York, N. Y., under Act of Congress of March 3, 1879.

TELEFON: CORTLANDT 2876

NO. 296. — ŠTEV. 296.

NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 18, 1925. — PETEK, 18. DECEMBRA 1925.

VOLUME XXXIII. — LETNIK XXXIII

PINCHOTOV NAČRT PORAZEN

Zupani iz ozemlja antracitnega premoga so zavrgli načrt guvernerja Pinchota. — Konferenca dva in petdeset županov je glasovala za komitej, ki naj bi skušal uveljaviti mir v industriji. — Durkan je podpiral guvernerja. — Demokrat iz Scrantona bo najbrž načeloval skupini sedmih.

HARRISBURG, Pa., 17. decembra. — Guverner Pinchot je doživel včeraj nadaljni poraz, ko je konferenca županov iz antracitnega okraja, katero je sklical, da razpravlja o stavkarskem položaju, zavrnila njegov načrt za uravnavo stavke.

Po umaknitvi predloga, naj bo njegov načrt temelj zaželenih pogajanj, je konferenca mesto tega glasovala za komitej sedmih, katerega naj se pošlje k delodajalcem in premogarjem s prošnjo, naj obnovijo pogajanja v Scrantonu dne 28. decembra na temelju guvernerjevega ali kakega drugega načrta.

Pred tem glasovanjem se je vršila razprava glede razpoloženja in razmer v okraju. Ta razprava je pokazala, da si vsakdo želi miru in da je dosti trpljenja, posebno v manjših krajih.

Glede zagonetnega vprašanja Check-offa in arbitracije je trdil župan John Durkan iz Scrantona, vedno odločen prvoboritelj premogarjev, da so možje za arbitracijo, a ne glede mezdnih točk, ki so bile preje uveljavljene. Priznal je pa, da je razpoloženje sestanka proti Check-off sistemu.

Le vsled taktike Durkana, ki se je ponosno predaval kot demokrat, je bil prepričan opust vsake omenitve Pinchotovega načrta, s čemur se je tudi zagotovilo guvernerju pravico, da imenuje komitej. Durkan je umaknil svoj prvotni predlog, naj se naprosi obe stranki, naj obnovita pogajanja na točki, kjer so bila prekinjena zadnjega avgusta, z načrtom guvernerja kot podlago.

To akcijo je vpriporil potem ko so številni govorniki izjavili, da bi se ničesar ne pridobilo z poskusom, da se napravi načrt Pinchota temeljem mirovnih ogajanj in potem ko je guverner izjavil, da vztraja pri svojem programu.

— Čeprav bom imenoval odbor, — je rekel Pinchot po glasovanju, vztrajam še vedno pri svojem načrtu.

Župan Durkan, ki bo najbrž načeloval komiteju, je rekel po sestanku, da je nastopil izključno le v namenu, da prepreči popolno izlčenje guvernerja in njegovega programa.

— Opozicija proti guvernerju je imela namen popolnoma potisniti na stran njegov načrt, nakar naj bi sestanek imenoval komitej petih ter popolnoma ignoriral guvernerja.

Guverner Pinchot, ki je včeraj zvečer odpotoval iz državnega glavnega mesta, kamor se bo vrnil šele po Božiču, je izjavil, da bo danes objavil imena članov tega komiteja.

PHILADELPHIA, Pa., 17. decembra. — Antracitni delodajalci so včeraj objavili, da bodo sprejeli načrt za uravnavo stavke, kot so ga predlagali člani zakonodaje v Pennsylvaniji iz Luzerne okraja.

Preko dneva je John Lewis, predsednik United Mine Workers of America, zavrnil predlog članov zakonodaje iz Luzerne okraja.

Zarota proti Stresemannu.

BERLIN, Nemčija, 16. dec. — Danes so tukaj aretirali dva Nemca, ki sta baje nameravala usmrtiti zunanjo ministra Stresemanna. Oba sta člana nemške nacionalne stranke. Policija je prestregla več pismem ter tako prišla zaroti na sled.

Nasilno moderniziranje Turčije.

CARIGRAD, Turčija, 16. dec. — Angorsko neodvisno sodišče je danes obsodilo s možkih na smrt,

48 pa na daljšo zaporno kazen, ker so nosili fes, kljub temu, da je Kemal paša odločno zapovedal nositi klobuke oziroma druga evropska pokrivala.

Med ljudmi vlada veliko razburjenje kajti klobukom se nikakor ne morejo privaditi.

Kraljica-mati Margerita zbolela.

RIM, Italija, 17. decembra. — Italijanska kraljica-mati Margerita trpi na krogostiji pljuč in nje no stanje povzroča resne skrbi. — Soglasno z nekim poročilom, ki je prišlo iz Bordighere,

Francoski finančni minister odstopil.

Francoski finančni minister Loucheur je odstopil. — Komitej poslanske zbornice je iznova potrdil odklonitev njegovih finančnih predlogov.

PARIZ, Francija, 16. decembra. — Finančni minister Loucheur je včeraj demisioniral, potem ko je finančni komitej poslanske zbornice definitivno zavrnil njegove finančne načrte.

Kabinet je sklenil apelirati na poslansko zbornico za javno glasovanje finančnega programa, a komitej ni hotel odobriti takih odredb ter je potrdil svoj večinski sklep.

Predsednik komiteja, Maly, je izjavil, da je soglasno odklonilno glasovanje obrnilo le proti Loucheurju, ne pa proti kabinetu.

Kurz franka se je zaključil večni z 27.86 za dolar.

Ministrski predsednik Briand in ostali člani kabineta so ostali v urahu. Kot možnega naslednika Loucheurja imenujejo senatorja Doumerja, ki se je pred odstopom Loucheurja posvetoval z Briandom.

Kabinet se je včeraj posvetoval glede položaja s predsednikom Doumerjeu ter iskal novega finančnega ministra.

Paul Doumer, senator z otoka Korzike, je včeraj zvečer sprejel mesto finančnega ministra. On je zmagal liberalcev, predsednik finančnega komiteja v senatu ter ima povsem določene ideje glede francoskih finančnih zmehnjav. On nasprotuje vsaki inflaciji ter je glasoval proti inflacijskemu načrtu Loucheurju v znesku šestih tisoč in petsto milijonov frankov. On je za to, da se z enim zamahom reši finančne težkote Francije.

Iz političnih razlogov in da reši kabinet Brianda bo najbrž ohranil zase svoje ideje, dokler ne bo celi kabinet pripravljen napraviti velik skok, vendar pa je znano, da se ne zavzema za nič manjšega, kot za prodajo velikega francoskega tobačnega monopola in sicer najvišjemu ponudniku. Pripravljen je prodati druge državne posesti, katere je mogoče na mestu izpremeniti v gotov denar.

Ameriški tobačni interesi, ki se udeležujejo francosko-ameriške kombinacije, so pripravljene prevzeti monopol, kakorhitro sklene vlada, da je to politično mogoče. Pripravljeni so plačati od petnajst do trideset tisoč milijonov frankov, soglasno s pogoji kupčije.

Če bi se to zgodilo, bi samo ta prodaja izpremenila celo politično ozračje s finančnim ozračjem vred. Ojačilo bi se valuto ter spravilo zakladnico na trdno podlago. Neoficijelno se izjavlja glede nameravane kupčije, da bi vlada napravila najmanj toliko iz monopola kot napravi sedaj in da ne bodo uradniški monopoli izpostavljeni riziku, da izgube službo.

Socijalisti nudijo najbolj mogočen odpor proti tej kupčiji s tobakom, ker se boje, da bodo vse centralne in desne stranke podpirale Doumerja v tem načrtu, kar bi imelo dvojen učinek, da bi se njih potisnilo v manjšino ter razrušilo blok levic.

Včeraj popoldne so imeli na naglo sklicano konferenco, ki je sklenila sklicati čimprej mogoče narodni socijalistični kongres, ki naj bi določil, kakšno akcijo naj se vpripori.

Na drugi strani pa je napravil senat že kretujo za prodajo tobačnega monopola. Senator Laza-

MOKRAŠKA OFENZIVA V KONGRESU

Mokrači v kongresu so pričeli z ofenzivo. — Napad na Volsteadovo postavo je zavzel odločen izraz izza uveljavljenja postav. — Jug je pričel omahovati. — Seger iz New Jersey-a je predlagal, naj se določi odstotek upijančljivosti.

WASHINGTON, D. C., 17. decembra. — Proti-prohibicijske sile kongresa, ki so sedaj združene, bojvite in odločne, zahtevajo glasovanje glede amendentov k Volsteadovi postavi, ker bi radle vzele "sleparijo" iz te postav, ki samovoljno definira pivo.

Senator Edge iz New Jersey je izjavil včeraj, da je bil spopad v senatu glede njegovega predloga, tikajočega se piva in lahkih vin, le pričetek odločnega boja. Prišel je z gibanjem, da se vpripori javno zaslišanje glede predlaganih izprememb v suhaških postavah naroda. Njegov cilj je skupno zaslišanje pred judicijarnima komitejema. Objavil je, da ima obljubo podkomiteja, da se bo lotil predmeta prohibicije in nje izvedenja.

V poslanski zbornici je bila vložena predloga ki zahteva komisijo, ki naj določi, kaj je upijančljiva pijača.

Potem ko je senator Bruce prečital ugotovilo Wayne Wheeler-ja, pravnega zastopnika Antisalonke Lige, da so prišli včerajšnji govori proti-prohibicijskih senatorjev iz praznega želodca, je rekel, da je prečital suhaške izjave Wheelerja in da prihajajo te izjave "iz praznih njegove glave".

Proti-suhaška vojna obljublja postati bolj živahna, ko bo zasedanje napredovalo. Takozvani mokrači so pričeli z ofenzivo ter bodo bombardirali uhače ob vsaki možni priliki.

Prohibicijske voditelje vznemirjajo znamenja izpremembe pri kongresnikih iz južnih držav. Sen. Blease iz South Caroline obsoja strogo sedanje postavice ter označuje njih izvedenje kot sleparijo. Delegacija iz Virginije je postala bolj liberalna, odkar je novoizvoljeni guverner Byrd zmagal kljub dobro financirani opoziciji Antisalonke lige in drugih suhaških organizacij. Suhači so se vedno zanašali na jug, da bo ostal trden in da bo omogočil suhaško večino v kongresu.

V poslanski zbornici je vložil kongresnik Seger iz New Jersey resolucijo, ki zahteva imenovanje komisije, ki bo preiskala in določila, kaj so upijančljive pijače.

Predlagana komisija naj bi obstajala iz devetih članov, treh članov poslanske zbornice, treh senatorjev in treh, katere naj bi imenoval predsednik Združenih držav iz splošnega občinstva.

Na temelju resolucije bo imela komisija pravico zaslišati avtoritete na tem polju. Komisija naj bi se smela izdati svote, ki bi presežala \$25,000.

Seger je rekel:

— Mogoče bo težko določiti, kaj je upijančljivo a vsakega in pod katerimikoli pogoji, vendar pa nisim, da je treba to vprašanje natančno preiskati ter podati definicijo, ki bo pravična, ne pa samovoljna in ki bo v soglasju s duhom osemnajstega amendentu. Po mojem mnenju ne daje Volsteadova postava pravega odgovora, in protesti naraščajo po vsej deželi.

POTRES V JUGOSLAVIJI

BEOGRAD, Jugoslavija, 16. decembra. — Po raznih delih dežele so občutili danes ljudje močno potresne sunke. Veliko škodo je povzročil potres v mestih ob jadranski obali.

Osem usmrčenih v kamnolomu.

PASSAU, Čehoslovaška, 16. decembra. — Vsled nekega posipa v tukajšnjem kamnolomu je bilo včeraj usmrčenih osem oseb, tri osebe pa močno poškodovane.

Preteč spor med Anglijo in Turčijo.

Angleži so pripravljene na akcijo, če bi se Turki uprli odločitvi glede Mosula. — Lord Cavan, načelnik generalnega štaba, je kanceliral božično potovanje, kajti poročano koncentriranje turških divizij povzroča vznemirjenje.

LONDON, Anglija, 17. dec. — Celo tukajšnji oficijelni krogi so v dvomu glede načina, kako bo Turčija sprejela odločitev sveta Lige narodov glede Mosula. Da sim se v diplomatičnih krogih smeši idejo, da je lord Cavan, načelnik angleškega generalnega štaba, kanceliral svoje božično potovanje v inozemstvo, da bo navzoč v Londonu, če bi se pojavila kakršna kriza.

Zračni minister, Sir Emanuel Hoare, je dal privatno izraza evanemu mnenju, da lahko angleški aeroplani v Iraku preprečijo kakršnokoli turško invazijo, vendar pa niso tega mnenja v vojnem uradu, kjer se je glasilo, da je na razpolago le sorazmerno majhna vojaška sila in da povzroča skrbi poročano koncentriranje.

ŽENEVA, Švica, 17. dec. — Svet Lige narodov je včeraj zvečer zavrnil turške zahteve glede ozemlja Mosula južno od bruselske črte ter izročil celi vilajet, skupno z vajo Mosul in potencialnimi dragocenimi petrolejskimi ozemlji Iraku. Svet Lige je vrgel na stran vso plašljivost, opirajočo se na odločitev mednarodnega razsodišča ter javno razpoloženje civiliziranega sveta.

Svet je nadalje naložil Angliji dolžnost zavarovanja Iraka za dobro nadzornih pet in dvajsetih let, na temelju mandata, katerega lahko izpremeni Liga vsako leto.

Svet je tudi pojasnil, da so člani Lige moralno obvezani podpirati njegov sklep, če bi se Turčija poslužila oborožene sile. Kaj takega pa se ne smatra za mogoče.

Turčija je izgubila svoj boj v glavnem radi svoje štipidnosti. Dr. Unden, švedski zunanji minister ter član podkomiteja, je ustrajal do včerajšnjega zasedanja pri razdelitvi vilajeta ob Zab rekli, vsled česar bi pripadla Turkom vas Mosul.

Avogantno obnašanje turških zastopnikov obenem s poročilom generala Laidoner glede masakra kristijanov pa je hitro proizvedlo izpremembo v stališču.

Preprečen ustroj nemškega kabineta

Voditelj nemške demokratske stranke, dr. Koch, je obvestil državnega predsednika, da ne more doseči svojega cilja. — Socijalisti so preprečili stvrcenje Kochovega kabineta.

BERLIN, Nemčija, 17. dec. — Dr. Erich Koch je obvestil danes predsednika Hindenburga, da ne more sestaviti kabineta. Ta korak je bil razviden vnaprej, ko je sklenila socijalno-demokratska stranka, da ne bo vstopila v koalicijski kabinet.

Socijalistični organ Vorwaerts je izjavil, da je nezaupanje do nemške ljudske stranke, ki je bila dosedaj protirepublikanska in protisocijalistična, napotila socijalne demokrate, da odklonijo program dr. Kocha.

Demokratska "Vossische Zeitung" obžaluje, da niso imeli socijalisti peguma, da "bi rasli" v višini cilji.

INOMOST, Tirolska 17. dec. — Po celi Tirolski vlada največje ljudsko ogorčenje vsled novega nasilnega dejanja nemškega vojske, ki žive v južni Tirolski pod italijanskim jarmom. Kot nezanesljivo izjavljajo se smatra poročilo, da je vlada Mussolinija strogo prepovedala nemškim prebivalcem južne Tirolske praznovati blizajoči se Božič po starem običaju z božičnim drevescem.

Tirolska pričakuje od dunajske vlade, da bo takoj poslala italijanski vladi energičen protest ter poklicala na pomoč celo pappeža.

Za milijon žganja zaplenjenega.

WASHINGTON, D. C., 16. dec. — Kot je objavil včeraj zakladniški urad, se nahaja skoro en milijon zabojev zaplenjenega žganja v zveznih skladiščih, dočim čakajo prohibicijski uradniki na sodniška povelja, da se te zaloge uniči.

Večina v tem letu zaplenjenega žganja se nahaja v najetih skladiščih pod zveznim nadzorstvom. Tekom leta so že uničili na sodniško povelje žganja v vrednosti \$75,000,000 (seveda butlegarske cene). Pretežni del zaplenjenega blaga se nahaja v New Yorku, Chicagu in San Franciscu. Žganje ostane v zveznih skladiščih, dokler zvezna sodišča odločijo, če naj se ga zlije v kanale ali se ga vrne lastnikom.

DENARNA IZPLACILA V JUGOSLAVIJI, ITALIJI IN ZASEDENEM OZEMLJU

Danes so naše cene sledeče:

JUGOSLAVIJA:

1000 Din. — \$18.80 2000 Din. — \$37.40 5000 Din. — \$93.00

Pri nakazilih, ki znašajo manj kot en tisoč dinarjev računamo posebej 15 centov za poštnino in druge stroške.

Razpoložljiva na zadnje pošte in izplačujo "Poštni čekovni urad".

ITALIJA IN ZASEDENEM OZEMLJE:

200 lir \$ 9.20 500 lir \$22.00
300 lir \$13.50 1000 lir \$43.00

Pri nakazilih, ki znašajo manj kot 200 lir, računamo po 15 centov za poštnino in druge stroške.

Razpoložljiva na zadnje pošte in izplačujo Ljubljanska kreditna banka v Trstu.

Za pošiljavo, ki presega 1000 DINARJEV ali pa DVATISOČ LIR dovoljujemo po možnosti še poseben popust.

Vrednost Dinarjem in Liram sedaj ni stalna, menja se večkrat in nepredvidljivo; iz tega razloga nam ni mogoče podati natančne cene vnaprej; računamo po ceni tistega dne, ko nam pride poslati denar v roka.

POŠILJATVE PO BRZOJAVNEM PISMU IZVRŠUJEMO V NAJKRAJŠEM ČASU TER RAČUNAMO ZA STROŠKE \$1.-

Denar nam je poslati najbolje po Domestic Postal Money Order ali po New York Bank Draft.

FRANK SAKSER STATE BANK

82 Cortlandt Street New York, N. Y.

Telephone: Cortlandt 4687

GLAS NARODA

(SLOVENE DAILY)

Owned and Published by
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY,
(A Corporation)

Frank Sakser, president

Louis Benedik, treasurer

Place of business of the corporation and addresses of above officers:
82 Cortlandt St., Borough of Manhattan, New York City, N. Y.

"GLAS NARODA"
"Voice of the People"

Issued Every Day Except Sundays and Holidays.

Če celo leto velja list za Ameriko	Za New York se celo leto	\$7.00
Kanado	Za pol leta	\$3.50
Za pol leta	Za nismoetva se celo leto	\$7.00
Za četrt leta	Za pol leta	\$3.50

Subscription Yearly \$6.00.

Advertisement on Agreement.

"Glas Naroda" izhaja vsaki dan izvenem nedelj in praznikov.

Dopisi brez podpisa in osebnosti se ne priobčujo. Denar naj se
briše po Money Order. Pri spremembi kraja naročni-
te, prosimo, da se nam tudi prejane bivalne naslani, da hitreje
najdemo naslovnik.

"GLAS NARODA", 82 Cortlandt Street New York, N. Y.
Telephone: Cortlandt 2876.

DAVIS JE PREVIDEN

Delavski tajnik Davis, ona nepopisna mešanica, ki je deloma
večbankir, deloma predsednik lož in deloma prejšnji unijski mož.
— In ki vedno in povsod najbolj aktivno zastopa interese onega raz-
reda, kateremu pripada sedaj kot težko bogat mož, je prodrl s svo-
je voljo. V priseljeniškem komiteju zbornice narodnih zastopnikov
je bila vložena predloga glede registracije priseljencev in nedržav-
ljanov.

Ni še znano, če se bo to delavskemu tajniku posrečilo. Za tem
poskusom stoji Coolidge, Mellon, Hoover, Gary, Morgan, Morrow,
— na kratko rečeno, — Davis ni v tem vprašanju nič drugega kot
izvrševalna roka velekapitala, ki je popolnoma pravilno spoznal, na
kakšen način je najlažje poraziti ameriško delavstvo.

Na ta način hočejo tako občutno oslabil celokupno ameriško
delavsko gibanje, da ne bo več usposobljeno upirati se kapitalistič-
nemu pritisku. Pričeti hočejo z brezpravnimi priseljenimi ne-
državljeni ter končati s tukaj rojenimi "hujšaki na stavke", če taka
rastlina sploh uspeva v ameriškem vrtu.

Pro-registracijski argumenti, katere navaja Davis v prilog od-
redbe, ne izpovedajo niti najmanj stvari na tem dejstvu. To pa ne
že iz tega razloga, ker razkriva po njegovem naročilu vložena pred-
loga le prvi del njegovih resničnih namenov in naklepev. V tej
predlogi ne omenja niti besedice odtisov prstov, fotografij in tudi
ne priglasenja in odlašanja pri izpovedi stanovanj in tako
dalje.

Kljub temu pa smo lahko prepričani, da ni postal gospod Da-
vis pripomoček svoje protidelavske politike v puščavo, da jih pu-
sti umreti tam bedne smrti, temveč da jih je poslal le "na počit-
nice", da jih ob primerem času zopet pokliče domov ter jih pritis-
ne na svoje očetovsko srce. Na kratko rečeno, hoče Davis polagoma
udeležiti vse svoje "ideje".

Delavsko gibanje mora s skrajno odločnostjo nasprotovati tem
deznim poskusom agresivnih velekapitalistov. Falangi sovražnikov
dela mora postaviti nasproti odločno voljo združeno nastopajočega de-
lavstva.

FRANCIJA NA POTI K OZDRAVLJENJU

Francije se lotuje panika. Industrija je onemogla. Vrednost
franka pada neprestano. Pada kot je nekoč padla nemška marka.
Cene vseh potrebščin rastejo. Cene živil postajajo naravnost ne-
vzdržne. Plače delavcev se le počasi in nezadostno pridružujejo ve-
liki paradi proti navzgor. Na drugi strani pa ne zadostujejo držav-
ni dohodki niti za pokritje najbolj nujnih potrebščin države. Ni
mogoče pokriti niti tekočih izdatkov, niti obresti za velikanski držav-
ni dolg. Iše in najde le nove davke. — vedno na stroške proizva-
jajočih mas, kojih življenjsko breme postaja vsled tega še težje, ko-
jih beda raste z vsakim dnem in njih stališče vedno bolj preteče in
usodepolno za vladajoče.

Vsled tega se ni treba čuditi, da se nahaja Francija neprestano
v vladnih krizah; da žive vlade življenje enodnevnice in da si ne upa
noben količjak pomembnih državnih prevzetih rizika, da odgovorno
vodi bankrotno državno ladjo; da se morajo najmočnejši in naj-
bolj rafinirani možje francoske politike po par tednih naporne držav-
ne službe osramočeni umakniti v politično ozadje.

To, kar doživljamo sedaj, pa ni le trenutna muha francoskega
gospodarstva, minogredoč oblak, ki sega do korenin celega družab-
nega telesa, za organizirano bolezen celega francoskega gospodarstva.
To je zahrbtna kriza, koje konec je še nejasen, ne pa lokalna obole-
lost, katki sledi ozdravljenje in zopetno ojačenje.

Da je stvar res taka, razvidimo najbolj jasno iz kričanja fran-
coske buržoazije, ki zahteva odkrito diktaturo velekapitala, močnega
moža, ki bo s surovostjo in brezobzirno brutalnostjo podaljšal
kratkotermi odmerjeno življenje sedanega sistema. Francija pa se ne
trese danes od strahu pred bližajočim se diktatorjem. To je strah
ljudi s slabo vestjo, ki se tresejo ob misli, da jih bo kaznujoča pravi-
ca prišla za uhlje še predno bo mogel diktator izvesti svoj veli-
ki udarec. To je skrb francoskega finančnega kapitala, da ga bodo
proizvajajoče mase prehitile, še predno bo našel priliko, da zlomi
voljo delavstva.

Francoski kapital bo izvajal svojo Pirovo zmago, če se bo
resno lotil naloge. — o tem smo prepričani. Prav tako kot je itali-
janska buržoazija postavila svojega Mussolinija na fašistiški pre-
stol. Veselje nad to zmago pa tudi tam ne bo dolgo trajalo.

Panično razpoloženje v Franciji, francoska kriza, je le priče-
tek konca nadvlade francoskega kapitalizma.

ZASTAVE

SVILENE AMERIŠKE, SLOVENSKE
IN HRVAŠKE
REGALJE, PREKORANICE, TRO-
BOJNICE, ZNAKE, UNIFORME ITO.

Sigurno 25% ceneje kot drugod.
VICTOR NAVINEK,
27 GREENE ST. CONEWAUGH, PA.

Dopisi.

S pota.

Zadnjič sem bil opisal nekoliko
pot v Denver, Colo. Kakor povsod
drugod, tako se je tudi tukaj ve-
liki izpremenilo, če primerjam
Denver nekdanj in sedaj. Tako sem
obiskal starega znanca Blatnika,
in na drugem vogalu, v Eliriji, —
to je tako imenovan mestni del
Denverja — tudi rojaka Štalarja.
V njunih gostilnah je bilo nekdanj
veselo življenje, danes pa je vse
pusto in prazno. Tukajšnja rudo-
topilnica ali plavž, v katerem je
bilo prej zaposlenih dokaj naših
rojakov, je v podrtiji, in rojaki
so se razšli s trebulom za kruhom
širov sveta. — Niže, na tako-
zvanem Globeville, je prav tako.
Kje se je shajala večja in boljša
družba veseljakov kot pri Bav-
deku! V Denverju so imeli tudi
na glavni pošti slovenskega vi-
šjega uradnika, ki ga tudi danes
ni več. In tako gre naprej po na-
selbinah, kar bom svoječasno o-
pisal v Glasu Naroda pod zglav-
jem "Prvi obiski v Ameriki".

Poslovil sem se od Denverja ter
šel na vlak z namenom, da se od-
peljem v Colorado Springs, Colo.
— ko tam ne bo preveč snega, ka-
kor ga je bilo v Denverju. Na vlak-
u sem par ur zadremal, nato pa
me je zbudi predovnik s pripomo-
bo, da se bližajo Colorado Spring-
u. V daljavi sem videl črna viso-
ko goro: kraljico gora Pikes Peak.
Njeni vrhovi so bili le malo po-
členjeni s snegom, nižji obronki pa
so se zdaj lepo zeleno obrasčeni.
Zapustil sem železni voz ter se
odpeljal do vznožja visoke gore,
to Indijancem tako svetega mesta
Manitou, od tam pa sem šel gor do
vrebev, iz katerih vre naravnost
kriča in drugačna mineralna voda.
Manitou je slovito letovišče in
zdravilišče, pozimi pa je tu vse
mirno kar meni izredno ugaja.

Na poti esm srečal le malo ljudi,
v neki japonski trgovini pa sem
videl Japonko, ki je notri osame-
la sedela. Tudi par trgovin je bi-
lo odprtih, drugače pa so bila po-
lepja zaprta ali zabita. In tako
ostanejo čez zim. Počasi sem šel
gor do postaje, kjer je poleti ved-
no mnogo ljudi, ki čakajo na vla-
ke, ki vozijo na vzpenjači in z
občasnimi kolesi. Mimo 43 večjih
in manjših ovinkov pripelje vlak
gor do hotela na Pike Spike. V
bližini tega hriba sem srečal mi-
ljkajočo mucko, ki je bila goto-
vo osamljena in zapuščena. Nato
mi pride naproti mala deklica ter
prične pomilovati majhno mačico
in me vpraševati, če je moja. —
Ko sem to zanikal, je dekletce
orjelo mačico ter jo odneslo seboj.

— Jaz sem šel naprej po strmi po-
ti ter se ustavil pri mali kolibi ob
veliki skali. Potrkam na vrata, a
ni odgovora, dasi je bil na vratih
napis prerokovalke, ki mi je bila
znana že iz doma. Ko so vojaki
odhajali bojevati se "za domovi-
no" daleč čez morje, Nekje v Co-
lorado pri mojih znanjih so imeli
sina-edinega, toda poslan je bil čez
morne kot strojevodja in voditelj
"okomotive". Imeli smo tam njemu
v slovo malo družinsko zabavo,
nakar smo ga spremili na vlak.

On je odšel takrat prvič doljini
Evropi, jaz pa proti Colorado
Springs. Zamisljeno je hodil isto
pot, katero sedaj opisujem, pri
oni skali pa je vedeževalka blaš
neka zbirala. Ko jo nagovorim
ono jutro, odkod prihaja, mi po-
ve, da iz Hot Springs (Arkansas),
kjer je takozvano zimsko letovi-
šče ter da plača za to malo kolibo
\$40 na mesec. Tako mi je pripo-
vedovala vedeževalka še več dru-
gih stvari ter me vprašala, če mi
hoče prerokovati srečo. Odgovoril
sem ji, da ne verujem v tako vede-
ževanje, ali ker je blaš pričetek
njenege dela, naj mi pa pove, kar
hoče. Dal sem ji zahtevani znesek
ter nato brezbržno zel vrhove
snežnikov, dočim mi je ona pripo-
vedovala vsakovrstne reči. Pozo-
ren pa sem postal, ko mi je rekla,
da odkoder jaz zdaj prihajam, da
bo tam kmalu velika žalost, kaj-
ti neki ljubljani človek tistih lju-
di je blizu kraja svojega življenja.

Zamisljen sem torej obstal tudi
letos pri oni skali ter mislil na do-
godljaj onega, ki smo ga takrat
spremili, ko je odhajal na vojno.
Pankrat je pisal od Verduna na
Francoskem, nato pa je prispela

brzjavka, da je bolan. Kasneje
pa so ga pripeljali ubogi materi-
vdovi, in z njim je prišel vojak,
katerega edinega je poznal. Ubog-
gi človek je bil zastrupljen od
strupenih plinov; neprestano je vil
roke ter ponavljal: Mama! mama!
Šele dolgo nato je prišel k sebi
in sicer v bolnišnici za nervozno
bolne, in takrat je tudi svojo ma-
ter spoznal. Mati ga je vzela na
dom ter je skrbela za ljubljenege
sina, kolikor so ji dopuščale moči.

Nesrečnež pa je večasih ponoči
vstajal ter kričal, kakor da vidi
pred svojimi duševnimi očmi straš-
ne prizore iz vojne. Ko sem ga
zadnjikrat videl, sem mu postal
roko, kajti on me je vedno rad li-
mel. Kmalu nato pa sem prejel
brzjav, da je revež umrl. Nekega
jutra je vstal, ko je prejšnjo noč
silno trpel, ter šel k studenu, da
se napije sveže vode. Ko je prišel
nazaj, je bil ves onemogel: naslo-
nil se je na mater, vzdihnil: —
mama, mama! — ter — umrl.

Tako sem osamljen hodil po
Manitou, kjer je v bližini v pod-
linah staro mesto Indijancev za
zraven Velikog, kjer širje pro-
sto nebu krásni rdečkasti, rmen-
kasti, sivkasti in drugačni kame-
ni, polobni raznim stvarim, kakor
kopički v potzemskih jamah. —
Povedano bodi še, da je neki tu-
rist letos tam slučajno našel grob-
neke Indijanke, katero so prepe-
ljali v Denver, Colo., da preraču-
najo starost in rod tega plemena.
Razume se, da je bilo v grobu več
stvari, iz katerih sestavljajo znan-
stveniki zgodovino države Colo-
rado in rodovi, ki so v davnih časih
tam prebivali.

V Colorado Springs je bilo svo-
ječasno mnogo Slovencev, sedaj
pa je tam le še nekaj družin. Ve-
lika rudotopilnica, kjer so večasih
delali naši rojaki, je danes v raz-
valinah. Opeka in drugi gradbe-
ni material od podrtije je zlag
na prodaj, in družba je pokrita
z zemljo vso žindro od raztoplje-
ne zlate rude, katero je prej sja-
po raznašala po mestu. V Colorado
Springs je videti še dauidanašnji
malo kolibo, tuintam z zemljo
zapuščeno; ta koliba je bil prvi
mestni dom. V tem starem poslop-
ju je stara peč, starinska luč, ma-
la enara s knjigami in druge star-
vine, ki so jih takrat rabili. Ta
bližini tega hriba sem srečal mi-
ljkajočo mucko, ki je bila goto-
vo osamljena in zapuščena. Nato
mi pride naproti mala deklica ter
prične pomilovati majhno mačico
in me vpraševati, če je moja. —
Ko sem to zanikal, je dekletce
orjelo mačico ter jo odneslo seboj.

Matija Pogorelec.

Gary, Ind.

Že dolgo časa sem pazil, da bom
zagledal kakšen dopis iz te nase-
bine, pa nisem videl še nobenega.
Ne vem, ali ni sploh nobenega Slo-
vencev, dasi je bil na vratih
napis prerokovalke, ki mi je bila
znana že iz doma. Ko so vojaki
odhajali bojevati se "za domovi-
no" daleč čez morje, Nekje v Co-
lorado pri mojih znanjih so imeli
sina-edinega, toda poslan je bil čez
morne kot strojevodja in voditelj
"okomotive". Imeli smo tam njemu
v slovo malo družinsko zabavo,
nakar smo ga spremili na vlak.

On je odšel takrat prvič doljini
Evropi, jaz pa proti Colorado
Springs. Zamisljeno je hodil isto
pot, katero sedaj opisujem, pri
oni skali pa je vedeževalka blaš
neka zbirala. Ko jo nagovorim
ono jutro, odkod prihaja, mi po-
ve, da iz Hot Springs (Arkansas),
kjer je takozvano zimsko letovi-
šče ter da plača za to malo kolibo
\$40 na mesec. Tako mi je pripo-
vedovala vedeževalka še več dru-
gih stvari ter me vprašala, če mi
hoče prerokovati srečo. Odgovoril
sem ji, da ne verujem v tako vede-
ževanje, ali ker je blaš pričetek
njenege dela, naj mi pa pove, kar
hoče. Dal sem ji zahtevani znesek
ter nato brezbržno zel vrhove
snežnikov, dočim mi je ona pripo-
vedovala vsakovrstne reči. Pozo-
ren pa sem postal, ko mi je rekla,
da odkoder jaz zdaj prihajam, da
bo tam kmalu velika žalost, kaj-
ti neki ljubljani človek tistih lju-
di je blizu kraja svojega življenja.

Zamisljen sem torej obstal tudi
letos pri oni skali ter mislil na do-
godljaj onega, ki smo ga takrat
spremili, ko je odhajal na vojno.
Pankrat je pisal od Verduna na
Francoskem, nato pa je prispela

brzjavka, da je bolan. Kasneje
pa so ga pripeljali ubogi materi-
vdovi, in z njim je prišel vojak,
katerega edinega je poznal. Ubog-
gi človek je bil zastrupljen od
strupenih plinov; neprestano je vil
roke ter ponavljal: Mama! mama!
Šele dolgo nato je prišel k sebi
in sicer v bolnišnici za nervozno
bolne, in takrat je tudi svojo ma-
ter spoznal. Mati ga je vzela na
dom ter je skrbela za ljubljenege
sina, kolikor so ji dopuščale moči.

Nesrečnež pa je večasih ponoči
vstajal ter kričal, kakor da vidi
pred svojimi duševnimi očmi straš-
ne prizore iz vojne. Ko sem ga
zadnjikrat videl, sem mu postal
roko, kajti on me je vedno rad li-
mel. Kmalu nato pa sem prejel
brzjav, da je revež umrl. Nekega
jutra je vstal, ko je prejšnjo noč
silno trpel, ter šel k studenu, da
se napije sveže vode. Ko je prišel
nazaj, je bil ves onemogel: naslo-
nil se je na mater, vzdihnil: —
mama, mama! — ter — umrl.

Tako sem osamljen hodil po
Manitou, kjer je v bližini v pod-
linah staro mesto Indijancev za
zraven Velikog, kjer širje pro-
sto nebu krásni rdečkasti, rmen-
kasti, sivkasti in drugačni kame-
ni, polobni raznim stvarim, kakor
kopički v potzemskih jamah. —
Povedano bodi še, da je neki tu-
rist letos tam slučajno našel grob-
neke Indijanke, katero so prepe-
ljali v Denver, Colo., da preraču-
najo starost in rod tega plemena.
Razume se, da je bilo v grobu več
stvari, iz katerih sestavljajo znan-
stveniki zgodovino države Colo-
rado in rodovi, ki so v davnih časih
tam prebivali.

V Colorado Springs je bilo svo-
ječasno mnogo Slovencev, sedaj
pa je tam le še nekaj družin. Ve-
lika rudotopilnica, kjer so večasih
delali naši rojaki, je danes v raz-
valinah. Opeka in drugi gradbe-
ni material od podrtije je zlag
na prodaj, in družba je pokrita
z zemljo vso žindro od raztoplje-
ne zlate rude, katero je prej sja-
po raznašala po mestu. V Colorado
Springs je videti še dauidanašnji
malo kolibo, tuintam z zemljo
zapuščeno; ta koliba je bil prvi
mestni dom. V tem starem poslop-
ju je stara peč, starinska luč, ma-
la enara s knjigami in druge star-
vine, ki so jih takrat rabili. Ta
bližini tega hriba sem srečal mi-
ljkajočo mucko, ki je bila goto-
vo osamljena in zapuščena. Nato
mi pride naproti mala deklica ter
prične pomilovati majhno mačico
in me vpraševati, če je moja. —
Ko sem to zanikal, je dekletce
orjelo mačico ter jo odneslo seboj.

Matija Pogorelec.

komur sem za delom hoditi, kajti
delo se težko dobi. Kdor ga ima,
ga drži bolj kot Mr. Grdina svojo
besedo.

K sklepu mojega dopisa, želim
vesele božične praznike in srečno
Novo leto vsem čitateljem in čit-
ateljicam G. N., posebno pa Pe-
tru Zgagi. Tebi list, želim mnogo
novih naročnikov.

Anton Zugel.

NENAVADEN VZROK SAMO- MORA

Te dni se je zastrupila v Meid-
lingu v stanovanju svojih staršev
13letna učenka Anastazija Her-
fort. Spočetka so mislili, da gre
za nesrečo, pozneje pa so ugotov-
ili, da je šla deklica prostovolj-
no v smrt.

Anastazija je bila edini otrok
ključavničarskega pomočnika Al-
freda Herforta in njegove žene
Terezije. Oče mora delati ves dan
in tudi mati se mora čez dan trudi-
ti v tujih hišah, da si zasluži par
grošev za družino. Usodnega dne
pa se vrnila oboja ob polpetih po-
polodne domov. Zelo sta se začu-
dila, ko nista mogla na noben na-
čin odprti vrat v stanovanje. —
Vrata so bila namreč odnotraj
zapahnjena. Oče in mati sta dolgo
trkala na vrata, končno pa sta
vratu s silo odprla in stopila v
kuhinja, kjer sta zagledala na
tleh svojo mrtvo hčerko. Kuhi-
nja je bila prenapolnjena s plinom,
ki je prihajal iz odprtega plinov-
nega petelina. Starši so se zelo
prestrašili, ker so mislili, da je
dekletce pozabilo zapreti plin in
se je zastrupilo.

Med otrokovimi stvarmi je na-
šla mati pismo, v katerem se po-
slovlja mala Anastazija od svojih
staršev. Šele sedaj se je spomnil
oče, da je dekletce v zadnjem ča-
su pogosto govorilo o samomoru
in da se je zanimalo za zastruplje-
nje s plinom. Nesrečni starši so
prišli poizvedovati pri sosedi-
h o vzroku otrokove smrti ter so iz-
vedeli, da je deklica tožila o rev-
nih in malokotnih razmerah v
domači hiši. Anastazija je bila
namreč čez polno skupno z dru-
gimi revnimi otroci na Holand-
skem, kjer je spoznala, da je na
svetu mogoče tudi drugače živeti
kakor pa v revščini. Na Holand-
skem je bila namreč v oskrbi pri
bogatih ljudeh, ki so jo razvadi-
li z vsakovrstnimi dobrotami. —
Ko se je vrnila domov, se ni mo-
gla več uživati v skromne razme-
re svojih staršev. Mučilo jo je ne-
rečno hrepenenje po dobrih ho-
landskih ljudeh in po boljšem živ-
ljenju in to hrepenenje jo je gna-
lo v smrt.

POZOR SLOVENCE, KI HODI-
TE DELAT!

Slovenka, vajena otrok, sprejme
vso oskrbo onega ali dva otro-
ka. Istotam se odda tudi stanova-
nje treh sob in kopališče. V bli-
žini velikega parka, velik vrt na
azpolago. Trideset minut do New
Verka. Otroke se vzame tudi, če
si starši ne prišli k nji stanovat.
Za natančno pojasnila pišite na:
"Stanovanje", c/o Glas Naroda,
12 Cortlandt St., New York City.
(3x 16.17.18)

Še je čas RAZVESELITI
svoje v domovini za Božič in Novo leto.
Vaše darilo prejmejo tekom enega tedna
potom —
Brzjavnega Pisma
bodisi v dinarjih, lirah ali dolarjih. Stro-
ški za brzjavno pismo znašajo le \$1.—.

Poslužite se te ugodnosti in Vaš dar
dospe pravočasno.

FRANK SAKSER STATE BANK

82 Cortlandt Street, New York, N. Y.

NAJSTAREJŠA JUGOSLOVANSKA POTNIŠKA

POSLOVNICA

Peter Zgaga

Na Stefanov dan, dne 26. de-
cembra bo imel kvartet "Slove-
nija" svoj božični večer v dvorant
196 Wilson Ave., Ridgewood.
Vzpored bo pester in zabava vse-
stranska. Tudi Miklavž bo nosil
zavrtih dobrot pa ne bo treba
splakovati z vodo. In kar je po-
glavitno: drugi dan je nedelja,
dan počitka po tridnevnih praz-
nikih. Newyorški Slovenci store
najbolje, če zaključijo božično
praznovanje na kvartetovi prire-
davi.

Če mi bo Miklavž kaj prinesel,
bom povedal prihodnji pondeljek.

Grdina pravi, da zato ne bo
\$100 za slovenske slepce, ker no-
če videti svojega imena v Glasu
Naroda.

Če misli, kar govori, je boljše
da jih da. Njegovo ime bo še do-
stokrat v Glasu Naroda: v moji
koloni med dopisi in drugod, in
njegovo ime bo spremljala črna
senca — figa-mož.

Kovrta bi kaj takega lažje
prebolel, kajti on ima že dobro
ustrojeno kožo.

Dočim je Grdina daritveno
jaguje.

Moji rahločutnosti naj se za-
hvali, da ga ne imenujem daritve-
nega kozla.

Jože iz Connecticuta mi v dopi-
su obljublja, da bo prišel za Bo-
žič v New York. Da bo prišel v
New York k polnočnici. No, izro-
vor je dober, če ga pes na repu
prinese.

Prva ljubezica je kot prvi sneg.
Pride in izgine. Človek se potem
ne briga za njo. Toda vrag je, če
se sneg noče stati, in če človek
neprestano misli in prosi, da bi se
nikoli ne stajal.

Celo v zamorski republiki Libe-
riji uživa Zdržene države ne-
kak respekt.

Liberija je namreč dolžna Zdr-
žavam šestindvajset tisoč do-
larjev.

Vse, kar je Kolimb storil, je
bilo, da je Ameriko razkril.

Za vse tisto, kar so drugi lju-
dje iz Amerike napravili, pa ni
Kolimb odgovoren.

Kaj bi počela Francija v re-
stem času, če bi ji Amerikanci od-
govorili: — Dragi Francozi, mi
vam seveda prav radi pomag-
amo. Toda zaenkrat še ne utegne-
mo. Toda po dvainšestdesetih le-
tilih vam bomo prav zagotovo pri-
šli na pomoč.

Moj Bog, kako hitro se dežela
razvija.

Dandanes je več ameriških mili-
onarjev v ječi kot jih je bilo
pred dvajsetimi leti na prostem.

Mornariški tajnik Wilbur je iz-
javil, da je ameriška mornarica v
najlepšem redu.

Kakorhitro je to slišal predse-
dnik Coolidge, je zapovedal, naj
posebna komisija natančno pre-
išče razmere v ameriški morna-
rici.

Tekom prvih šestih mesecev te-
ga leta se je izselilo v Francijo
stotisoč Italijanov, v druge deže-
le jih je pa odšlo 65.000.

To ni posebno velik kompliment
Mussolinijevi vladi.

Prijatelj je tisti človek, ki te tu-
di takrat hvali, ko noče od tebe
ničesar imeti.

Naši ljudje so izredno original-
ni. Samo predlagate v današnji šte-
vilki dopis iz Gary, Ind. Pred-
zadnje vstiepe so vredne zlata.

Slovensko Amerikanski Koledar

za leto 1926

ima sledečo vsebino

Pesem

Koledarski del.

Poglarje o praznikih, letnih ča-
sah in mrkih.Premogovna industrija v Ame-
rici.

Detektivska zgodba.

Svetovna mesta.

Dieji knji v Montani.

Inženirska čuda preteklosti.

Gumij — novo zlato svetovne

Božična idila.

Iz češkega.

"France, France, hitro, hitro!" donel je ostri, prestrašeni ženski glas po župnišču v Trebušinu. "Prosim, te, hitro, hitro!" in udar za udarom je padal na duri župniškove spalnice.

Prestrašeni župnik Čejka je naravnost skočil iz postelje — zoper svojo navado se še pokrival ni — nataknil si hlače in med oblačenjem hišne suknje je odpiral vrata.

"Kaj pa je!" je vprašal prestrašen. Za durmi njegove sobe je stala trepetajoča njegova sestra, katera mu je oskrbovala gospodinjstvo.

"Tatje, opitani prašiček je proel!" je vzdihnila z zadnjo močjo.

Župnik je zvil roke — to je bilo lepo presenečenje!

"Jaz sem vedno pravila, ti jemlješ v hišo cigane, se prenočiš jih puščaš tu, in kaj imaš od tega, France, da jim daš, kar kje dobiš? Im mene ne poslušaj, kuhati jim moram — ciganom moram jaz kuhati! Gospodje sobrat se ti smejejo in ljudje iz njimi, — 'ciganski župnik' ti pravijo, in ti nič ne maraš!" tako je v eni sapi jadikovala župnikova sestra.

"No, no, župnik, če nič drugega, kakor prašička —"

"Se to-le! — Kaj pa so ti imeli tedaj še vzeti? Saj nimaš nič drugega, kakor tega prašička! Vse razlaja in jaz naj bi še iz svojega kupovala obleko! In tebi to nič ni, da so ti ukradli vse, kar imaš! In s tati vedno obneješ — s cigani!"

"Tončka, cigani nam našega prašička niso ukradli!" je odločno, razburjeno zavrnil župnik sestro.

"Jaz pa pravim, da so bili cigani!"

"Naj je vzel, kdor je vzel, cigani to niso bili in punkum!" je končal disputacijo. "In zavoljo prašička ne bova žalovala, to ti pravim!"

"Orožnikom bom naznanila, poliejo pokličem!"

"Nobenega ne boš klicala in nič naznanjala!" je zapovedal enako odločno. "Sicer pa počakaj, brž bomo prišli na dvorišče!" je rekel in zaprl.

Ko se je oblačil, je opravljal jutranjo molitev.

Glasno jokajoč se je vrnila gospodinja v farovski dvorišče — bila je še pol tema. A saj je imela celo noč tako hude sanje, da ni mogla zaspati ter vnovič in vnovič se je zbujala. In jutraj, komaj je prišla na dvorišče — vrata pri hlevu odprta in prašička nikjer. Tega ni storil noben drug kot cigani, katere gospodinja vedno vabi v župnišče.

"Gospod brat" je bil medtem že zgoraj. Bil je še krepak mož, lepega obličja, a še lepše duše.

Kar je imel, je razdal, reveži so dan na dan z njim delili južino in večerjo. In kar je bila prav njegova posebnost: bil je "ciganski župnik".

Tako ga je imenovala cela farr in vsi župniki v okolici. Da, sam škof ga drugače ni nagovoril kakor "ciganski župnik", ko so mu France Čepko pod tem imenom predstavili. A župnika to ni žalilo — prej se je s tem ponašal. Da, hvatilo se je s tem, da vabi k sebi cigane in ti da k njemu hodijo kakor na svoj dom, on da jih je naglil, da gredo k njemu k sv. spovedi in da jim podaja nebeski kruh, da je on krščeval njihove otroke. In koliko zakonov je med njimi krščeval blagoslovil, ko se povečini skupaj živeli brez blagoslova cerkve, koliko njihovih otrok je pred postavo legitimiral. Zavoljo eiganov se je učil madžarsko, ker je moral često pisati po matrične dokumente na Ogrsko, da celo eiganos se je znal z njimi pogovoriti!

Njegovi župljani so bili v začetku nevoljni, a privadili so se. In konečno so celo radi videli eiganane pri službi božji, da, govorili so z njimi, posebno od tega časa, ko je mlad eigan-umetnik o polnočnici zaigral na koro solo na gosle in drug je k temu z milim glasom pel: "Bojen nam je Kristus", in prišli so nekateri božične pesnike, katerih še nikdar

niso slišali. Sprijaznili so se s eiganami posebno, ko so spoznali, kar je pri njih njihov mali župnik France Čejka in zbira okoli sebe cigane, da v celi okolici na deset ur daleč eiganami niso ničesar ukradli. Da, še tožiti nihče ni mogel, da bi bili koga ogoljufali, narobe; ni bilo bolj natančnega kotlarskega dela in drugega, kakor to, kar so jim naredili eiganami.

Zastuge za to je imel župnik Čejka. Bilo je že davno, dobrih dvajset let, odkar se je preselil v Trebušinu. Cigani so ga okradli takrat brž — začetnika. A ni nimažil tatvine orožnikom, da ni zročil orožnikom niti mladega eiganana, katerega je pri tatvini ujel. Narobe; pogostil ga je, dal mu je drugo, boljše obleko — ponošeno — in potem je povabil njega in njegove tovariše na obiske. Tako se je začela njihova zveza.

In utrdila se je od tega časa, ko je pogostil samega vodnika in poglavarja eiganov, starega Toma. Tako so mu pravili, čeravno se je imenoval drugače — kdo ve kako! Prišel je k njemu enkrat Tomo Ogledovat in odšel je šele jutraj — cel izpremenjen! Ali se je kdaj slišalo, da bi bil kdo starega eiganaga pogostil s pivo, nim mesom in pivom, da bi ga bil položil tudi v čiste, bele blazine? Branila se je sicer župnikova sestra Tončka takrat, a župnik je bil trdne volje ter njegova beseda in odločitev je veljala, vsaj takrat tudi njegova mati — zdaj že ranjka — ga je zato njegovo ljubezen na noč poljubila. Bil je France njen sin tudi po njeni duši in dobrotljivosti.

Stari Tomo je jutraj po sveti povelji pristopil k nizi Gospodovi. In ko se je dobri župnik od kritično od njega poslovil, prijel ga je eigan za roko, stisnil jo v medlino, ko so mu solze iz oči izbruhle in kapale na župnikovo roko, je rekel: "Kako da sem blago gospod, danes privikar v svojem življenju spal v belih blazinah, kako da sem bil pri nizi Gospodovi, tako občasem zase in za vse svoje ljudi, da se blagomu gospodu nikdar nič ne izgubi; da niti iz cele vasi ne vzame nikdar ničesar noben eigan, tudi ne iz okraj, in če se kdaj kaj izgubi blagi gospod se more zanesti, da to niso bili eigan!"

Takoj je obečal takrat Tomo.

In bil je mož-beseda in tudi njegovi eiganam Izgubilo se je sicer, tuptam nekaj, a tati nikdar niso zaseli v eiganem taboru. In ker so orožniki že poznali uzmo viče v okraju, iskali so jih brž in tako je zmanjkalo tatvin, katere so drugokrat samo eiganom pri pivali.

Tako je minila cela vrsta let in župniku Čejki se nikdar ni kaj izubilo. Saj bi tudi tat ne bil imel kaj vzeti. Celu njegovo premožje je bil — prašiček. Tega je vestno redila župnikova sestra, skupaj sta se veselila oba na praznik, katerega so jima ščetinici vsako leto pripravljali.

In danes ta udarec! Prašiček je bil do jutra proel! Župnik je prišel dol k sestri, navidez je malo škalo, a na žalostni dogodki s tem ni nič izpremenil.

Župnik se je kmalu sprijaznil z usodo, a sestra njegova je vedni tarnala. Tako se je zgodilo, drse je tatvina raznesla po vasi in izvedeli so o nji tudi orožniki.

Posebno je bilo, da so soglasno dožili eiganane, čeravno se že dolge nihe ni sponijali, da bi bili eigan pri njih kaj ukradli.

A ni trajalo dolgo, za par dnese je prikazal v farovžu stari Tomo, kralj — gospod eiganov. Po starel a sin svobode — ponosen je prišel in poljuboval župniku roko.

"Blagi gospod, dva dni hodim k vam, sam in sam, svoje ljudi sem pustil daleč od tod. Prišel sem, kakor brž sem izvedel, da ste bili oropani in da dolžijo eiganane — prišel sem vas zagotavljati, da od mojih ljudi vam nihče ne vzame niti bilke slame, še manj pa prašička. Blagi gospod, staremu Tomu smete verjeti! Vsak izmed mojih ljudi ve, kako stroga

je moja zapoved v tem kraju, in vsak ve, kako zna stari Tomo kaznovati. Vašo ljubezen do eiganov eigan nikdar ne plača z ne-hvaležnostjo — blagi gospod, sme zanesti. In kakor sem bil skoraj dvajset let mož-beseda, tako bom izpolnil tudi to-le obljubo, ako je prašiček živ, ga bomo mi blagomu gospodu vrnil. In če ga je tat zaklal, bomo mi tati našli!"

In vnovič je poljubil roko in ni sprejel župnikovega pogoščenja, dokler ne bodo od njega in njegovih ljudi vzeta sramota in tat najden.

Župnik se je solzil, ko ga je stari eigan zapustil. Kakor ogenj ga je žgal poljub na roki — sam sebi je očital, da je že sam en trenutek dvomil in da je tudi sam mislil na eiganane in jih dolžil.

Zdaj pa je verjel, da niso eiganami ukradli prašička.

Od tega časa je poteklo par tednov. Po eiganih ni bilo ne duha ne sluha.

In zopet nekega jutra — še ob temi — je donesl glas župnikove sestre po farovžu, zopet se je župnik hitro oblačil in pozabil se je pokrižati. Takrat pa v glasu župnikove sestre ni bilo strahu, pač pa je veselo župniku naznanila: V praznem hlevu stoji prašiček — njihov, pred dvema mesecema ukraden prašiček, toda večji, lep, pital.

"Ni mogoče!" se je župnik čudil in hitel na dvorišče. Resnica! Kakor bi ga spoznal, je prašiček v hlevu veselo hrohal, kakor bi se bahal, da je tako debel.

Za trenutek je župniku prišlo na misel: "To ni najin prašiček!" A njegova sestra je našla tisoč znamenj, po katerih je spoznala prašička, na ušesih, nogah, rilen in repu.

"Cigani!" je sodila, samo zdaj je bilo v njenem glasu spoznatni veselje in skrito zahvalo. Majal je nad tem z glavo tudi župnik, majala je cela vasi in ves kraj, majal je z glavo orožnik, da, celo okrajna sodnija! To je bila dogodka, katera se menda ni prigodila šele zdaj — "eiganske-mu župniku!"

Nihče po prašičku ni vprašal, priče so potrdile, da je bil župnik prašiček ukraden in da je ravno tisti prašiček, ki je bil takrat majhen — zdaj pital.

In tako je prašiček "eiganske-mu župniku" ostal in z njim zopet veselje v župnišču.

Bilo je pred Božičem. V okolici ni bilo videti nobenega eiganana. Drugokrat že teden pred Božičem so šotorili pri sami vasi, letos niso prišli.

"Ne bodo prišli več", so mnogi mislili.

Župnik Čejka je bil žalosten. Ne bo mogel tedaj letos pripraviti eiganom božičnega drevesca na sveti večer in ne se bo veselil njihove radosti.

Drugi dan je nekdo potrkal na vrata farovža.

"Tomo", je vzkliknil župnik veselo, ko je prišel odpirat, "poj-dite, pojdite, nisem vas mogel dočakati!"

In kratko bom povedal, kar je izvedel ostrmeli župnik: Po svoji obljubi je zapovedal Tomo eiganom, da bi v okolici iskali, kdo je ukradel župniku prašička. Ni trajalo dva dni in Tomo je vedel, kje tiči prašiček: bil je dobrih šest ur daleč od fare na samotni "vislice". In vedel je več: Sojka — tako je bilo ime posestniku samote, ki je s sinom ponoči takrat prašička ukradel — Sojka da ga ne misli zdaj zaklati, da ga bo pital in v adventu šele zaklal, da bi imel pečenko o praznikih in povajeno meso v pustu.

"Pitaj tedaj, le pitaj!", je takrat pri sebi rekel Tomo in je ukazal, da bi izvedeli dan, ko je hotel Sojka zaklati tujeja prašička. In ko se je ta dan blizal, dobila sta dva "najbolj brihtna" njegova ljudi to zapoved: V noč pred kolino ukradita prašiča in ga še isto noč spravita v hleve "na-šemu" gospodu župniku.

In eiganata sta zvesto izpolnila ukaz svojega poglavarja, tem rajše, ker je to bilo za njihovega gospoda župnika.

"Ko je toliko bolečin naredil, vam je moral za kazen prašička

je moja zapoved v tem kraju, in vsak ve, kako zna stari Tomo kaznovati. Vašo ljubezen do eiganov eigan nikdar ne plača z ne-hvaležnostjo — blagi gospod, sme zanesti. In kakor sem bil skoraj dvajset let mož-beseda, tako bom izpolnil tudi to-le obljubo, ako je prašiček živ, ga bomo mi blagomu gospodu vrnil. In če ga je tat zaklal, bomo mi tati našli!"

Tam, kjer je najlepši kraj, kjer šumi najlepše gaj, kjer smečlja se presladko v zvezdah včunjeno nebo.

Kjer prižgana v hlevčku luč, tam, blesti se v vratih ključ vrata tihoma odprem.

Dete božje v njem uzrem.

Sedem upov v njem gori, sedem žebler krvavi: dete moje, angel moj kaj bo storil svet s teboj?

Gliša Koritnik:

MATI ROMA V BETHLEHEM

Mati roma v Betlehem, v sveto mesto Betlehem, potno palico v roke, in odide čez goré.

Kje je mesto Betlehem? Kje je hlevček znani v njem? Bom že našla pravo pot, če me vodil bo Gospod.

Tam, kjer je najlepši kraj, kjer šumi najlepše gaj, kjer smečlja se presladko v zvezdah včunjeno nebo.

Kjer prižgana v hlevčku luč, tam, blesti se v vratih ključ vrata tihoma odprem.

Dete božje v njem uzrem.

Mati božja tam kleči, Mati sedem žalosti, brž uganem njen obraz — tak je, kot imam ga jaz.

Sedem upov v njem gori, sedem žebler krvavi: dete moje, angel moj kaj bo storil svet s teboj?

Mati božja čuti to, vendar se smečlja ljubó. Pravi oslu kravica: grenka je otavica.

V SVETI NOCI

Sei z mano iz mesta pridi na ta samotni grič, kjer daleč okoli se vidi, a naj ne vidi nič.

Polmrak se okoli razgrinja od temnih jelk in smrek, nešteto se lučie utrinja po selih, vaseh in vseprek.

Poslušaj zemlje vzdih, kako vsa koprni! — Iz temne daljave, tihe že prvi zvon brni...

Čez goro, dolino in polje nebeski blagoslov zdaj k nama radostno polje v akordih vseh zvonov.

Ničesar v prostosti ni treba, svoboden si v gori ko ptič: Ljubezen prihaja k nam z neba, njo čutiš in drugega nič.

Spet čisti si ko po pokori, spet v tebi ve mlada moč in poješ z angelov kori: Sveta noč, blažena noč! —

opitati", je končal Tomo svojo pripoved. "Mogli smo mu ga ukrasti za dva dni brž, a psem tako nalašč, da bi prašiča zrastlel."

Župnik je začudeno poslušal. Nekaj enakega se v cellem življenju ni slišal. In smejal se je in smejal, z njim se je smejala tudi Tončka, smejala se je cela vasi in kraj, smejal se je orožnik in smejal se je tudi gospod sodnik. Za to se nihče ni oglasil, da je prašiček ukraden, ker bi se bil sam izdal.

Ob koncu se povem, da je župnik poslal Sojki nagrado za pitanje, čeravno se je njegova sestra Tončka z zobi in nohti branila.

Za poglavarjem Tomom je prišla v vas ostala eiganska družina, kot ponavadi pred Božičem. Župnik je zopet sklenil pripraviti eiganom božično drevesce na svet večer in se tako veseliti njihove radosti. Pa ne samo to. Prišel je tudi dan, ko je imel prašiček dati življenje pod nožem mojstra mezarja. Cigani so se utaborili pri Trebušinu. To leto ni imel župnik dolgo povajenega mesa — kolino je z njim obhajal ves tabor eiganov in polovica — da, še več — prašička je namah izginila v žledih župnikovih gostov.

A župljani so župniku povrnil, kolino so se vrstile vsak dan po hišah in iz vsake je lepa "usluga" romala v župnišče. A tudi druga "usluga" iz vsake hiše je romala — v tabor eiganov, kateri so tistikrat precej dolgo pri vasi šotorili.

In stari Tomo je ponovil obljubo: mogli so potem v Trebušinu brez skrbi spati, eigan jim gotovo niso ničesar vzeli — po zaslugi "eiganskega župnika".

Zadnja pot.

Poljski spisal Vladimir Orkan.

"Mama, ali je še daleč?" "Se pol milje... Takoj bodo bajte za tem gozdom. Ti je mraz, in odide čez goré."

"Ne, mama, ne..."

Tako se je pogovarjalo v pretrganih stavkih dvoje ljudi — mati in sin. Mati je šla naprej in delala sinčku pot v sneženih zametih... Kolikokrat je globeje padla — se je obrnila k dečku in rekla:

"Janezek, pazi!... Pojdi na strani..."

"Dobro, mama, dobro..." jšepetal fantič z zmrazlimi ustnicami, stiskal usta in revež ni tožil četudi mu je mraz segal do kosti. Tudi sedaj, ko ga vpraša mati: "Ti je mraz, Janezek?" odgovori on: "Ne, mama, ne..." toda kakor glas utrpane strune drhteči, odgovor potrjuje vprašanje, četudi besede taje resnišo.

Dvoje ljudi v boju s sneženimi zameti... Dvoje minljivih bitij, z vročimi čustvi, v boju z neomejeno, mrzlo, mrtvo naravo... Kdo zmaga — človek, ali brezdušni velikan?

"Mama, ali je še daleč?" vpraša Janezek.

"Tako, tako, samo pojdi. Janezek, ne stoji..." ga opominja mati. "Za menoj, za menoj..."

S koleno odriava sneg, dela pot skozi zmrazjeni, napenja se zadnje sile... Čuti, da omaga, toda tudi to čuti, da mora iti. Drugače objame mrzla smrt njo in Janezka.

"Da bi vsaj sneg držal... da bi vsaj vetra ne bilo!" govori pri sebi nerazumljivo šepetaje... In tu je, kakor v odgovor, zavel veter od gozda in ji sipal v obraz oster sneg.

"Bog..." je samo zašepetala in prestavljala dalje mrzle noge, mrtve, košene... In za njo pa stopa — vodila ga je bolj nepopolna volja kakor pa sila — v sledi izstradani deček, zavil v plahoto, ki je mati vzela s seboj.

Trenutek tišine — in veter je potegnil še močnejše kakor prej, spojil svo mrgla in nešel ostro snežnico k oblakom...

"Mama!"

"Kaj, dete moje?"

"Mama..." šepče fantič nedolžno in se sključen opira ob bel sneg.

"Janezek... kakor vsaj moreš... saj ni več daleč..." ga opominja mati, in v njenem glasu ji drhte vse strune: ljubezni, prošnje in neizmerna obupa...

Vzame ruto raz glave — ogreje dečka.

"Janezek... moje dete še malo časa!"

"Ne morem... mama..." šepče vedno tišje in pače brez moči v zmrazlo sneženo narobe.

Mati se je ustavila — vila košene roke, veter ji je pa — kakor bi hotel še dodatno grozote tej presumljivi sliki — razvil črne lase in bila je strašna v tem nemem, v nebo vpijočem obupu...

Snežnica-mati, videč svoje posebljenje, jo zbada z ostrimi poljubi obrazu...

"Janezek!..." šepče skozi zobe in se skloni k dečku, katerega motne oči na njo brezizrazno obrnjene, so ji odvzele zadnje sile...

Skuša dvigniti dečka in pada sama na kolena... Mraz jo je stiskal, priklenil k zemlji in shladil kri, prišel k sreč...

"Kje si, Bog? kaj pustiš poginuti dete!" se je iztrgalo obupno iz premrzlih ust.

"Zakaj me tako strašno kaznuješ?..." Tu... brez duhovna..."

Skuša se vzdigniti, toda kolena so ji primrzla k snegu.

"Prokleti ljudje!... Izgnali so naju iz bajte... Naj jih Bog..."

Ni končala, zadnji obup je izginil skletljivo.

Strašna boleš se stiskala sree, izžgala oči in se z žarki razprostela po cellem telesu... Ustae so hotele še šepetati molitve; misel jo je končala... morda — na drugem svetu...

Bleščali so sneženi diamanti, spreminjajoč se, od svetlobe zvezd, ki so z redkimi očesi gledali iz črne megle... Bleščale so se zvezde po snegu — in šti

veče od drugih, kakor redki sijaj diamantov med peskom dragih kamenov... Bleščale so se oči zmrazjenih.

Usmiljeni veter je sipal sneg na trupla in rastla je, rastla snežena gošila...

In minili so trije dnevi... Čas poteka kakor voda, Bela vasiča se blešči od sneženih zvezd v hladni svetlobi solncea...

Bil je božični dan.

Ljudje od blizu hite po škripijočem snegu k sv. maši. Od daleč ne pridejo, nemogoče je, ker so velikanski zameti.

"Komu so večeraj zvonili?" vpraša stari-gospodar ne več mladostno.

"E, veste... tisti z Hovancev."

"Je umrla?"

"Kaj se niste slišali... Reva je zmrazila predvečernim skupaj z otrokom. Izgnali so jo iz bajte... Pa pred Božičem... Ta je tudi odšla na noč... Našli so jo šele drugi dan pod zameti... Delala jim je, reva, delala... In izgnali so jo, ko ji je že zmanjkalo sil, kakor niti — pa... Ah, moj Bog, kakšni so nekateri ljudje!... Delal in delaš, ko pa ne moreš več — pa hajla..."

Stari je pokimal z glavo — in na poti k cerkvi šepetal "večni mir" in "pet očehašev" za dušo kočarice...

Saj je tudi njemu delal... "A to je bilo res!" je pomislil "tako krivično... Saj so ljudje huji od zverih... Izgnati jo v mraz..."

In z njo je začel: "Večni mir..."

NEKAJ ZGODOVINE BOŽIČNIH PRAZNIKOV.

Naši poganski predniki so praznovali na najkrajši dan v letu, ker kneze solnce v svojem veletoku na videz zopet nazaj in se začne dan daljšati, slavnost rojstva novega solncea. Verovali so, da je hudobni Kračun, duh teme in zime, za-leva in ogrožal od jesenskega ekvinokcija staro solnce, ki je pod vplivom njegove peklenke moči pogloma ugašalo in dan za dnem manj svetlo. V najdaljši noči, to-je tik pred božičnimi prazniki, je prišlo med solncem in tem hudobnim duhom, do odločilne bitke. Ljudje to noč sploh niso šli spat, ker so se bali za usodo med besnega svetla. Hoteli so se prepričati, kdo zmaga v tej strašni borbi. Ko pa je solnce navzle bo-jazni in strahu drugo jutro zopet vzšlo, so se ljudje v nepopisni radosti poljubljali, si čestitali, pri-rejali gostije in prinašali solnen žrtev. 24. december je bil dolgo tudi navoletni dan.

Božič je bil pri starih narodih

praznik novega življenja, novorojenega solnea-odrešenika, ki reši zemljo zimskega mrtvila in ji da novo rodovitnost. Celih 14 dni so trajali ti prazniki radosti in nad, praznovali so jih z bujnimi simboličnimi maskaradami in korzi-ter se spominjali pri tem prednikov. Predstava Jezuščka v jastri-ah je bržkone asirskega izvora. V starem Rimu so nosili pri božič-nih salnuralnih prapor s podobo perzijskega boga solnea Mithre, krasnega, blestečega dečka v zib-elki. Prvi kristijani niso prazno-vali božiča, ker dan Kristusovega rojstva še ni bil znan. Šele v IV. stoletju je papež odredil, naj se praznuje 25. december kot glav-ni praznik krščanskega sveta, do-čim so praznovali v Carigradu 6. januar. Novo leto je bilo stalno določeno na 1. januar po takrat-nem papežu iz leta XVII. stoletju.

Največja otroška radost božič-nih praznikov, božično drevesce, še danes ni razširjena pri vseh narodih. K nam je prišel ta obi-čaj iz Nemčije in se je razmerno šele nedavno dočela udoma-čiti. Tudi božično drevesce je po-ganski simbol. Zelena drevo, o-kraseno z različnimi darili, pred-stavlja prirodu, ki jo je zlami-lo solnce iz zimskega spanja v no-vo življenje, svečice na drevesu pa pomenijo solčne žarke. Po-ganski božični prazniki so bili vedno združeni s praslavo spom-na prednikov. Duhovali umrlih so lahko v dolgi noči prerokovali bo-ščnost ali pa so skrbeli, da bi bilo življenje potomce srečno. Zato so se jih pogani spominjali na ta način, da so jim žrtvovali jestvine. V mnogih krajih so še danes naštati zelo razširjeni ob-čaji, da dobe tudi vodnjaki o bo-žiču posebna darila z božičnega drevesca, kakor jabolka, orehe in drugo. S tem se hoče preprosto ljudstvo prikupiti našim zagonet-nim prirodnim silam, ki baje u-pravljajo vodnjake. Obdarovani vodnjaki dajejo menda boljše vo-do. Tudi čebelj, perutnine in ži-vine ljudje v mnogih krajih ne pozabijo. Pogoste jih o božiču, ho-če izraziti s tem čel hvaležnosti napram tem koristnim živalim. V ljudskih vražah je prepovedano med božičnimi prazniki čarovni-kom in drugim poganskim silam škodovati živini ali ogrožati člo-veško usodo.

Sploh je zanimivo zasledovati tisočletni razvoj človeštva v teh prastarih vražah in običajih. Bo-žični prazniki prinašajo rodbinam vsako leto srečo, mir in nove na-de. Ljudje se za hip ustavijo v vsem svojem nehanju ter se oza-raj v bodočnost, kam je njihovo življenje usmerjeno in kjer se konča njihova življenska pot. Bo-žični prazniki so za človeštvo ve-likoga moralnega pomena. To ne-velja samo za krščanski svet, mar-ve

Rojaki v Mesaba Range in Ely, Minn., podpirajte podjetje, ki oglašujejo v "Glas Naroda".

Vesele božične praznike in srečno Novo Leto želi — LOUIS VESEL, zastopnik "Glas Naroda".

BOYLE & MATHER

DODGE & PACKARD CARS

Eveleth & Virginia

Želimo Vam vesel Božič in srečno Novo Leto.

Dr. L. W. Kukar

Slovenski zobozdravnik

nad Jerome Clothing prodajalno. 214 1/2 Grant Avenue
EVELETH, MINNESOTA
Uradne ure: od 9. do 12.; od 1. do 5. popoldne. Zvečer po dogovoru.

JOSEPH CHIMZAR

URAR in ZLATAR

V zatopi imam URE, REZANO STEKLO, SREBRNO POSODO in DEMANTE
Vse delo je garancirano. Popravilam ure in zlatino.
Phone 565. 205 West Lake Street.
CHISHOLM, MINN.
Če Chimzar ne popravi, potem ni več za rabo.

Vesel Božič in srečno Novo Leto želi
vsem svojim odjemalcem —
JOHN MOHAR
CANDY STORE
Prodajalna sladčič
207 N. Broadway GILBERT, MINN.

The GOLDEN RULE
J. Daniel, lastnik.
VSA OPREMA OD VIRHA DO TAL
ZA MOŠKE, ŽENSKO in OTROKE.
GILBERT, MINN.

Vesele božične praznike želim vsem rojakom.

JOHN ABSETZ, Gilbert, Minn.

GROCERIST, PRODAJALEC PREMAGA, MESA in KRME
Phone 179

Vesele božične praznike želi vsem rojakom —

E. RESMAN

Edina prodajalna čevljev po določeni ceni.

Phone: 699. 420 Pierce Street.

Eveleth, Minn.

C. A. GRAHAM

Pogrebnik.

Virginia, Minnesota

Telephone 46 W

OKVIRJI ZA SLIKE. NABOŽNI PREDMETI.

Pri nas se lahko slovensko pogovorite.

Na zahtev gremo v vse naselbine.

Dr. I. E. INDIHAR

ZOBOZDRAVNIK

Elqueeno Bldg. — zgornje nadstropje 212-214 W. Lake St.
Uradne ure: od 9. do 12. zjutraj; od 1. do 5. popoldne. Zvečer po dogovoru.
CHISHOLM, MINN.

Dr. F. J. Babnick

Zobozdravnik

127 W. Lake Street

Chisholm, Minn.

Phone: 302

Ure od 9. do 12.; od 1. do 5.;
zvečer po dogovoru.

LINE DRUG CO.

J. E. H. Line, lastnik.

OPTOMETRISTI in

LEKARNARJI

Gilbert, Minn.

Vsem skupaj želimo srečen Božič in
Veselo Novo Leto.

Gilbert Candy Kitchen

Vesel Božič in srečno Novo Leto.

Mike Copanese.

GILBERT, MINN.

Zagonetno, toda resnično.

VELIKOMESTNI DOGODEK

To je zgodba o precej nenavadnem zločinu, kakršnih se dosti dogodi v takem mestu kot je New York.

Ljudje, ki prihajajo v New York, posebno tisti z dežele in manjših mest, so izročeni na milost in nemilost raznim izkoriščevalcem.

Policija sicer stori, kar je v njeni moči, da ostro kontrolira šoferje taksijev in prenašalce prtljage (vsak dan jih zapro dosti zastran nepoštenosti), kljub temu so pa nečuvna izrabljanja in izkoriščanja na dnevnem redu.

Nekega večera je dospela z vlakom na newyorško Grand Central postajo neka mlada dama iz gorenjega dela države New York.

Približal se ji je močan mladenič okroglega obraza ter jo vprašal, če sme odnesti njeno prtljago v bližnji taksi. Mlada dama je privolila.

Mladenič je odnesel kovčke k taksiju ter jih posadil v prostor poleg šoferja.

Dama je naročila, naj jo odpelje v neki elegantni hotel, v katerem je bila že prej telefonično najela sobo.

Ker poleg šoferja ni bilo več prostora, je sedel fant poleg dame v taksi ter ji rekel, naj bo mirna, in naj se ničesar ne boji, češ, da je njegov poklic, pričakati na postaji ženske, ki pridejo same v mesto ter jih nato varno spremiti v hotel.

Pritvil je tudi, da on in njegovi tovariši ne nosijo uniform, ker bi se ženske najbrž ne počutile dobro v uniformirani družbi.

Mlada, bogata dama, ki je bila vajena strežajev in spremljevalcev, je bila s to izjavo popolnoma zadovoljna.

Taksi je naglo zapeljal proti vzhodni strani in proti obrežju East Riverja na samotno cesto. Tedi je pa mladenič prijel damo za vrat ter ji pritisnil v kloroformu namočen robec pod nos.

Nekaj časa se je branila, nato je pa izgubila zavest.

Tedaj, ko se je to zgodilo, je bil sedanji policijski poročnik John Foley še navaden policist.

Tistega večera je stal na vogalu 18. ceste in Ave. A ter čisto slučajno pogledal na mimovozeči se taksi.

V svitu električne obločnice je videl v njem sloneti lepo, mlado damo. Oči je imela zaprte, ustnice pa narabno odprte. Njen obraz je bil bel kot sneg. Poleg nje je sedel mladenič okroglega obraza, ki se ni čisto nič brigal za svojo spremljevalko.

Foley je rekel šoferju, naj ustavi.

Šofer je pa odvrnil: — Mudi se mi. Bolno žensko peljemo v bolnico.

— Stoj! — je zakričal Foley ter potegnil revolver, — če ne bode tudi tebe nesli v bolnišnico.

Taksi se je ustavil.

Foley je vstopil ter začel izpraševati šoferja in mladega spremljevalca.

Ker pa ni dobil zadovoljivih odgovorov, ker je bila dama elegantno oblečena, njen spremljevalec pa precej ponošeno, je zapovedal šoferju, naj zapelje na policijsko stranico.

Tja so poklicali ambulančnega zdravnika, ki je spravil damo k zavesti. Policijskemu uradniku je povedala vse, kar je vedela o okroglihiem mladeniču, kako jo je zabil v taksi in kako jo je pričel daviti.

Zatem je opazila, da so ji izginiti vsi dragoceni pristani in vse zapestnice, z njimi vred pa tudi ročna torbica, v kateri je imela deset cekinov po dvajset dolarjev in štiri petdesetake.

Pri šoferju niso našli ničesar drugega kot par dolarskih in dva petdolarska bankovca, pri okroglihiem spremljevalcu pa le nekaj drobiža.

Dami se je po obleki poznalo, da je morala biti premožna in da ni prišla brez denarja v New York.

Ko je zatrjevala, da so bili njeni dragulji vredni najmanj petdesettisoč dolarjev, ter povedala ime svojega očeta (uglednega bankirja v gorenjem delu države New York) so bili policisti uverjeni, da govori resnico.

Zopet in zopet so preiskali osumljenca, toda našli niso ničesar. Slekli so ju do golega, pa nič in nič.

— Krivico nama delate — je zatrjeval rdečelihiem mladenič. — Brez dvoma je moral kdo drugi omotiti to damo. Sedaj je zbegana in razburjena, pa misli, da se je to pripetilo v taksiju. Midva sva jo našla na 42. cesti in 1. Ave. Naslonjena je bila na obcestno svetilko, poleg nje na tleh so bili pa njeni kovčegi. Častno besedo vam dam, da sva nedolžna.

Po tudi tekom nadaljne preiskave je mladenič neprestano zatrjeval: Krivico nama delate. Čast na beseda, da nama delate krivico.

Foley si je fanta podrobneje ogledal. Njegov obraz je bil izredno napihujen, široke ustnice so mu le napol zakrivalo dolge rmenne zobe.

— Lažnjivec! — je zakričal Foley. — Prav dobro veš, da lažeš. Predno bom gotov s teboj, bom iztisnil iz tebe resnico.

Zatem je prijel fanta za vrat ter ga začel strahovito tresti. In res je kmalu stresel iz njega resnico. Fant je začel loviti sapo, pri tem je pa odprl usta, in na tla so začeli padati cekini, demanti in pristani. Tudi demanti, ki so bili skrbno izluščeni iz zapestnic, so padli na tla.

Fant je moral imeti strahovito velika usta. Ko mu je Foley zapovedal, naj še enkrat vse spravi nazaj, je to takoj storil. Pri tem se mu široka lica niso čisto nič napela in tudi govoril je lahko povsem razločno.

Šofer in njegov tovariš sta romala v Sing Sing, dama je pa dobila nazaj vse svoje dragocenosti.

Foley je kmalu zatem napredoval v službi.

Umrli v Ljubljani.

Marija Lisec, žena železniškega čuvaja, 50 let. — Marija Košmelj, užitarica, 70 let. — Ivan Mavec, delavec, 20 let. — Jera Halbensteiner, zasebnica, 83 let. — Valentin Košir, občinski ubožec, 65 let. — Izabela Frank, vdova evidenčnega geometra, 76 let. — Josip Marjan Pfeifer, sin univerzitetnega mehanika, 2 uri. — Ot. Brenc, sin sluga, 7 mesece.

CITY MEAT & GROCERY COMPANY

GEORGE BRINCE, lastnik.

MESO, GROCERIJ, MOKA in KRMA

Vsakovratno sadje in zelenjava.

Phone 90. EVELETH, MINNESOTA 117 GRANT AVENUE

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE
ŽELI SLOVENCEM V ELY, MINN.

FIRST STATE BANK of ELY

Kapital : : \$25,000.00

Prebitek : : \$15,000.00

Priporočamo se za vloge, zavarovanje posestev, pošiljanje denarja ter vse kar se tiče bančnih opravil.

Ta banka, katera je večinoma last slovenskih delničarjev na Ely, vam nudi najboljšo postrežbo.

URADNIKI:

Jas. Moonan, Podpred.

Peter Schaefer, Podpred.

M. J. Murphy, Pred.

Leonard, Slabodnik, Blagaj.

J. E. Johnson, Pomoč. blagajnik

O. T. Friedsburg, Pomoč. blagaj.

DIREKTORJI:

M. J. Murphy,

Joseph Mantel,

Jas. Moonan,

G. H. Good,

Peter Schaefer

Leonard Slabodnik,

A. D. Ellefsen,

Vesele božične praznike želimo vsem odjemalcem ter se še naprej priporočamo za obilen obisk.

Shusterich & Co.

Kder želi dobro keso, dobi pri nas vedno svežo in prvovrstno MESO. Imamo tudi prekajeno meso in dobre klobasice ter prvovrstno gročarijo.

Nasha postrežba je vedno točna.

Gilbert, Minn.

Telephone 106

Vsem svojim odjemalcem želim vesel Božič in srečno Novo Leto.

V vse kraje pošiljamo bakrene kotle s kapo in s cevmi. Izdelani prav po starokrajskem načinu.

Pišite po cenik samo na sledeči naslov:

STEPHEN STONICH,

Chisholm, Minn.

Vesele božične praznike in srečno Novo Leto želi vsem Slovencem —

ANTON I. LOPP COMPANY, Inc.

GENERAL MERCHANDISE

Phone 78.

GILBERT, MINN.

Vsi, ki smo v zvezi s to banko, želimo Vam in Vaši družini

Vesel Božič ter srečno-polno Novo Leto.

FIRST NATIONAL BANK

EVELETH, MINN.

V tej banki se lahko slovensko pogovorite.

Advertise in "Glas Naroda".

Advertise in "Glas Naroda".

Advertise in "Glas Naroda".

KORZARJI.

(Nadaljevanje.)

— Brate moj, Ludvik, jaz se po-
dam iznova na morje, da odjed-
ra v daljne kraje in da odidem
od teh omejenih ljudi, jaz in mo-
ja ljubica, ki mi je najdražja. —
Brate Ludvik, ali naj grem brez
te? Tja, kamor sem namenjen?

Ludvik vzdihne. S te višine vi-
di v daljavi za Platanarsko alio-
steno svojega doma. Ta dom pa
ni je v zvestem malčunskem sr-
cu nad vse drag. Vkljub temu pa
se Ludvik ne obotavlja niti dve
sekundi, predno odgovori, kajti,
ko Tomaž naglo ponovi svoje
vprašanje:

— Ludvik, brate Ludvik, ali
mi odidem sam? — mu Ludvik
že tudi odgovori:

— O, saj veš, da mi to ni mo-
glo! Kako neki?

S tem je bilo, med njima vse
dogovorjeno. Nikdar več se nista
mislila o zadevi. V knjigi usode je
bilo zapisano, da se Ludvik nikdar
niti od svojega prijatelja in
kajitana ne v življenju, ne v smrti.
Ko odhaja Tomaž Jagne na
ameriške otoke, da iznova išče no-
vo prigo in doživljanje, pojde z
nim tudi poročnik in prijatelj
Ludvik Guenole, in tako bo osta-
le kakor dolgo je obema usojeno
življenje.

11

Drugo jutro pričena Ludvik,
kaj storiti že tolikokrat, pri-
pravljati vse potrebno na 'Lapi-
podlasici'. Četudi ne pozablja ni-
čar najmanj pa to, da vpiše v
knjižni mostva vse svoje star-
fante, same prefrigate, podjetne
in pogumne možake mora Ludvik
postopati kljub temu zelo previd-
no in preiskljivo, da se zadeva po
nustu ne izve prerano. Sedaj, ko
je nastopil splošen mir, bi odprava
kuzarske ladje gospodom na ad-
miralatu dala morda tudi preveč
militi. S temi gospodi se pa To-
maž in Ludvik niti kaj rada ne
razgovarjata, dokler ne dobita
pravih in pravovrednih papirjev
po posredovanju gospoda de Oge-
rona, da se smeta sprehajati po
vseh morjih in voziti pri tem s se-
boj dvajset osemnajststuntnih to-
pov, praharno polno dobrih kro-
gi, dvojno vlitih, in z okroglimi,
dobro zaprtimi sedčki smodnika.

V Saint Malo zato nikdo ne iz-
ve za ta sklep. Edino Juana izve
tajnost iz korzarjevih ust. Pri nji
pa je tajnost dobro shranjena, saj
je ne more nikomur izdati. (Gue-
nole seveda ni izdal niti besedice,
niti napram svojim staršem, davi-
mu je bilo prav težko, saj je bil
Ludvik in dober sin, kakor jih
je danes že malo, v teh pokvarje-
nih časih. Najeti fantje so imeli
strogo povelje, da ne smejo
nikomur črhiti niti besedice, si-
ker je najemna pogodba neveljav-
na. Če je torej le kdo črhnil kdaj
besedico, je skrbno pazil, da je
telo na štiri oči in pri zaprtih vr-
ti. Tako se vest ni razširila, mar-
več je utonila v raznih vrhlih vina.
Plemiči, go podarji ali armatorji
niso za tajnost izvedeli.

Stari Malo in Perina nista pre-
nehala ljubiti svojega izgublje-
nega sina, kakor nekoč starši sve-
topisemkega sina niso izgubili
ljubezni do njega, ko je bil daleč
od njih na potonju, kakor pravi
e angelji.

Le da Perina in Malo nista ime-
le pojma, da se pripravljata Tomaž
z pet na tako dolgo in oporno po-
tovanje in da ga ne bi mogla za-
držati nobena očetovska ali mater-
inska kretnja. Zato živita v svo-
jih štirih stonah in sta prepriča-
na, da se bo njun sin že še kdaj
oklinal one proklete babince, in
da se bo nato pojavil na svojem
domu in prošil za oprostitev. —
To oprostitev mu bosta tudi brez
odloga dovolila in ga objela in
poljubila, kakor pravega ljublje-
nega sina. Tako sta prepričana.
Pozneje seveda sta se zelo kesala,
da nista imela boljših oči in os-
trojega uha. Kajti Tomaž je zelo
trpel zaradi svoje opančnosti in
zaradi mukega obnašanja svojega
merila in duha dolga življenja-
sti in poplavljanja bi ga bil zopet

in za vedno pritegnil na drago
mu maloneko domovino, klju-
vsej moči čarovnice. Toda tega do-
kaza ni bilo od nikoder.

Le Mina, ki je neprestano pre-
žala na svojega brata in na ono
zamoroko vlačugo, kakor je ime-
novala Juana v znak sorodstve-
nih stikov z njo, je neke zavoha-
la, kaj se pripravljata.

Dekleta, ki jim je dajala od
svoje stare šare razne trakove,
robčke in slično, so ji prinesle na
ušesa, da je vitez Danyean prodal
'lepo podlasico' Tomažu in da jo
sedaj Ludvik spravlja v red.

Vse to so dekleta izvedela od svoj-
jih fantov, ki so bodisi matrozi
ali pa Danyeanovi nastavljenici ali
pa pisarji pri notarju, kjer se je
delala kupna pogodba. Vseled raz-
nih poročil, ki jih je tako zbrala,
Mina ni dvomila, da bo brat
korzar kmalu odpotoval, in lahko
bi bila opozorila svoje starše.

Vkljub svoji neznanjski jezi na
Tomaža bi bila to tudi storila, da
ni nekega dne, ko je prišla skozi
ulico med obema trgovina, na svo-
je največje začudenje prišla mimo
lepe, bna dogotavljenega kamenite
zgradbe, prave palače, na koje
krovu so zidari baš zasadili lep
kralj in nekaj venec. Mislija je,
da jo same jeze zadene kap, ko je
na svoje povpraševanje izvedela,
da je ta zgradba baš isti dan pre-
menila svojega lastnika, in da no-
vi kupec ni nihče drugi kot sam
plemeniti gospod Jagne, ki je za
hišo plačal v gotovini štiri tisoč
zlatnikov, lepo svetlo, nad ka-
tero so zijala kar usta odpirala.

Vsa iz sebe je ljubosumnica to-
rej razmišljala: — Ta babica, ta
vlačugarska zamorka se bo torej
šopirila po palačah! Jaz bom no-
rala gledati, kako se ona šopiri,
ta trikrat rogati bodak Tomaž ne
bo pa še nadalje gledal po strani!

Naj ga raje danes ko jutri vza-
me vrag na prokleti fregati, naj
odide tako daleč, da ne bom sliša-
la nikdar več ničesar o njem!

Nato se Mina takoj zaoblubi
in obeta Ljubi Gospej Dobro po-
moči šestnajst funtov težko vošče,
no svečo pod pogojem, da Tomaž
in Juana nikdar skupaj ne pre-
stopita graga te novozgrajene pa-
lače.

Vsed tega se pa tudi Mina ni-
kakor ne odloči, da bi povedala
staršem tudi le besedico o tem, kar
ve, da se namreč Tomaž odpravi-
lja. Malo, Perina, Bertram in
Jernač in tudi najmlajši Jan, ki
je pravkar vrnil z dolge vožnje
iz Istočne Indije, zato do zadnje-
ga dne ne sumijo niti najmanj o
bližnjem odhodu Tomaževem.

Zato tudi ni nobenega poizkusa,
ki bi nameraval ta odhod prepre-
čiti ali pa vsaj storiti, da je manj
oster, sovražen, grenak.

Za potovanje določeni dan se
že bliža. Le teden dni je še do nje-
ga. Ludvik je po ves dan na kro-
vi fregate, da se prepriča, da ne
manjka niti najmanjši kos lesa in
da je vse v najlepšem redu. To-
maž je določil, da odrinjejo na
dan svete Barbare, zaščitanice ka-
nonirjev in drugih ljudi, ki radi
vohajo strelni prah. Ta dan je čet-
rti december. Tega leta je padel
baš na nedeljo.

Devet dni poprej, v petek 25.
novembra, si je Tomaž ogledal
svojo fregato od vrha do dna in
se nato vrača v družbi Ludvikovi
iz luke v mesto. Tako stopata po
obzidju, počasi, kakor ljudje, ki
se jim ne žuri. Med razgovorom
mu Tomaž pripoveduje, kakšno
mu je strupena Mina še večeraj
zagodila: Ali se ti ni priplazila za
Juano in ji izlila cel skaf umaza-
ne vode v hrbet, da ji je novo sve-
leno bleko vso izkvarila!

Ludvik molče zmaje z glavo in
pogleda v tla. Kakor da konča ta
razgovor in vse skupaj, zamahne
Tomaž z roko po zraku in reče:

— Kaj za to? Ta prokleta Mina
ni danes ni nič več in njena pri-
smojena jeza me pusti hladnega.
Saj sem ti že rekel: Danes nisem
več Trublet in odlej sploh nisem
nič drugega več kot samo še Jag-
nje! Oni so me zatajili, jaz zata-
jam sedaj njih! Če ti je kaj do me-
ne, me s tem imenom ne pokličeš
več in njih ne omeniš!

Dospela sta do vrat. Ludvik
nemudoma obstane in pogleda
Tomaža:

— Tudi nikogar drugega naj
ne omeniš? Niti neke črne gospe
z vdovsko pečo, in njenega dete-
ta? Niti tvojega sina?

In s svojim črnim očesom glo-
boko pogleda v Tomažev oči, ki
imajo barvo naglo se spreminjajo-
če vode.

Toda Tomaž mu vrne pogled s
pogledom, potem pa mu položi
roke na rame in odgovori:

— Bog varuj, da bi kdaj dobro-
to plačeval z nevalečnosti, ali
da zmečem dobro in slabo v isti
lonce, kakor da med njima ni raz-
like! Tudi glede Anemarije in
sinka sem sklenil nekaj, kar ti
zdalej povem. Hiša, ki sem jo ku-
poval zase in za svojo ljubico v
novi in najlepši mestni ulici, to
hišo sem zares kupil in jo sedaj
polnim z dobrim in lepim pohiš-
tom, finim platnom in vsem po-
trebnim, kar spada vanjo, v ka-
terokoli sobo. Ko bo vse to ureje-
no, kakor treba, darujem vse to
na veljaven in praven način sinu-
ku Anemarije, v last, nji pa do
konca življenja v užitek. Listina
bo že jutri podpisana pri notarju.
Pojd in si oglej celo reč. Hiša je
prav blizu tvoje, med obema tr-
goma. Videl boš, da je zelo prijaz-
na. Odslej bo Anemarija tam sta-
novala in toliko zlatnikov ji po-
darim, da si bo lahko privoščila
marišaj, kar bo hotela, ne da bi
si mogla kjer koli utrgati, in s
svojim sinom bo živela in nasto-
pala kakor ljudje, ki imajo vedno
vsega dovolj. Vse mesto pričeni
v ničredno Mino naj zaradi tega
poči jeze.

Zdaj je Tomaž spustil Ludvi-
ka, se obrnil in dostavljal kakor
sam zase skozi zaprte zobe, ne da
bi gibnil z usti:

— Za to ceno me naj tudi Izve-
liar z bulvarca in najsvetejša
Dovica z Velikih vrat odvežeta,
krive prispe, ki sem jo storil a-
mirajočemu Vincentu Kerden-
cuffu!

Ludviku so se v veslem prese-
nečenju orosile oči. Nekaj časa
razmišlja in potem nadaljuje:

— Ho, ti si pa dobrotar sama,
in... dobro je tako. Vendar ve-
ruj mi, če hočeš, ali pa pusti, če
nočeš, kljub velikodušnosti, ki jo
izkazuješ, ti povem, da bi Anama-
rija raje imela očeta za svoje dete
in moža zase.

Toda Tomaž se strese, kakor da
bi ga sunil v odprto rano in mu
zamahi usta z roko.

— Ne ljubim je, — dostavi še
krat, kakor je izrazil že toliko-
krat. Pri tem pa izgleda, kakor
da je v stiski in kakor da ga ta-
rejo prevelike skrbi.

Pričujoča stopita skozi vrata
in prideta na ulični tlak. Breten-
ski dež pada v drobni kapljicah.
Tomažu na gladkih tleh drsa-
či ali pa vsaj storiti, da je manj
oster, sovražen, grenak.

Prijatelja dospeta do ogle u-
lice Treh kraljev, ko iztegne rja-
va in da se Bogu smili suha bera-
čica svoj krempelj proti njima ter
ju prosi za miloščino v imenu sve-
de Katarine, koje god je danes.
Zapravljen kakor vedno, ji Tomaž
vrže cel šestfuntni zlatnik v od-
prto dlano. Beračica se zvije v svo-
jih cunjah, kakor da jo je solnce
olepelo, tako globoko, da se sko-
raj dotakne s čelom aličnega bla-
ta, potem se pa žurno obesi na
korzarjev plašč.

Bog z vami, dobri moj mladi
gospod, — zakliče z glasom, ki se
giblji kakor kozji meket. — Bog
z vami in tisočkrat naj vam po-
plača vašo kneževsko miloščino.
Bog z vami, da! Za vse slučaje pa
dajte starki Marički še svojo roko
da vam berem budočnost in da
vas po svojih močeh obvarujem
pred sovražniki in morskiimi psi.
Da, roko mi dajte, gospod mladi,
da vam dobra stara Marija čita iz
nje vašo usodo, in sicer čisto na-
tančno, dobro in slabo, noč in dan
Goga in Magoga, kakor so me
uaučili egiptčanski egipti.

Presenečen in vznemirjen se
Tomaž ustavi.

(Dalja prihodnja.)

Kdo ve za slovenskega zdravnik-
JOHNA KRŽAR? Oglasi naj
se na naslov: — Anton Barak,
Box 163, Erie Hill, Pa.

Mae Murray

znana kinematografska igralka, ki
je odpotovala te dni proti
Nemčiji.

INDIJANCI IN GLEDALIŠČE

Otroci, kakor tudi preprosti
ljudje ne razumejo, da dejanje
na odru izvajano ni resnično, in
ako se jim to razlaga, ne razume-
jo, zakaj se igra, zlasti ako je kaj
tragičnega. Taki so tudi Indijanci,
kakor je to razvidno iz dogod-
ka v Argentini, kjer so češki
kolonisti priredili predstavo neke
igre v prirodi. To je bilo v Pampi
Floridi. Indijanci so bili prišli od
strani gledat oder ob gozdu in
prisostvovat temu, kar se bo go-
dilo na njem. Prihajali so s seboj
svoje žene in otroke, ker je se-
med njimi glas, a bo tam ob goz-
du nekaj izrednega, nekaj, česar
že niso nikoli videli in slišali.

Posedli so nagoli in z odprtim
vrti gledali predstavo. Niso se mo-
gli načuditi in čestokrat so se
razburili, čestokrat smejali ob raz-
nih prizorih. Ko je prišlo v četr-
tem dejanju vojaštvo, da ustrelje
kovača, okoli katerega se giblje
dejanje igre, so bili Indijanci vsi
z seboj, in ko je počila salva ter
se je kovač mrtev zgrudil, so se
zgrazili, da se kaj takega dopu-
sti, in še bolj so bili začudeni po-
tem, ko so videli, kako se češki
kolonisti mirno vračajo na svoj
domove. Obsojali so njihovo po-
stopanje, da se niso zavzeli za ko-
vača in preprečili njegovo usmrti-
tevit. K drugi predstavi je prišlo
še več Indijancev. Tudi sedaj se
niso razumeli, zakaj je prišlo vo-
jaštvo in ustrelilo kovača. Čehi
so jim razlagali, da je to gledal-
ce, toda vse zaman. Odsli so v
svoje tabore in zmanjevali z gla-
vami nad tem, kaj vse počenja-
jo beli ljudje.

DOMAČA GODBA ZA BOŽIČNE
PRAZNIKE.

Domača godba izvaja vedno ve-
lik vpliv na tiste, ki so se priseli-
li sem iz tujih dežel. Ljubzen
do godbe jim je že prirojena, naj-
rajši imajo pa domačo godbo.
Njim je gramofon pravi blago-
slov, kajti omogoča jim, da to
godbo slišijo, kadarkoli hočejo.
Ker izhajajo vedno novi rekordi,
je velika izbira. Vsakdo bo z ves-
tjem pozdravil decemski se-
znam Victor rekordov. "Sveta

ANTHONY BIRK

HIŠNI IN SOBNI SLIKAR IN DEKORATOR

Preznanec v vseh in za strogo upoštevati določila.

BOJAKI, PREDNO ODDASTE DRUGEMU NAROČILO, VPRABAJTE

MENE ZA CENO.

1811 Stephen Street Ridgewood, Brooklyn, N. Y.

Telephone: Evergreen 2854J

IZDELOVALEC HARMONIK

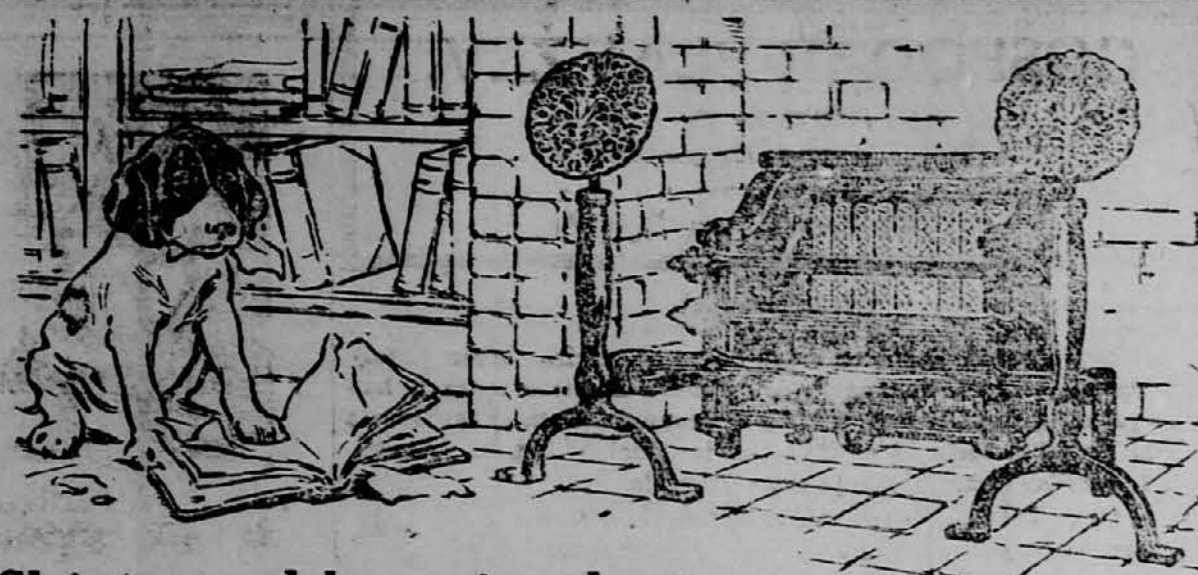
V zalogi imam tudi vsakovrstne že rablje-
ne harmonike, kranjske in nemške v dob-
rem stanju po najnižjih cenah.

Posebna razprodaja za Božič.

JOHN WEISS

614 Seneca Avenue

Brooklyn, N. Y.

Glejte na udobnost in zdravje
ne pa na toplomer.V sobi prav lahko obdržite z ahtevano toploto, če vam
preskrbuje plinovo gorkoto

RADIANT GAS HEATER

Ker je bilo toliko povpraševanja po peči te vrste, smo se preskrbeli z oblikami
in velikostmi, ki bodo zadovoljile naše odjemalce. Nekateri so napredaj celo
po \$8.45. RADIANT HEATERS so uspešni ter služijo tudi za okraske. Na-
šim odjemalcem jih prodajamo za gotovino ali na odplačila.

NA PRODAJ V VSEH TEH PLINSKIH URADIH

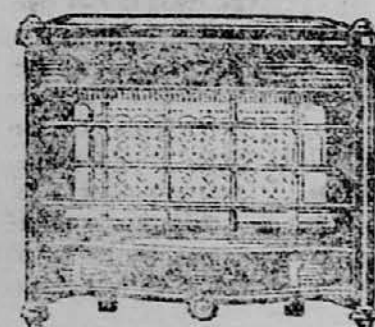
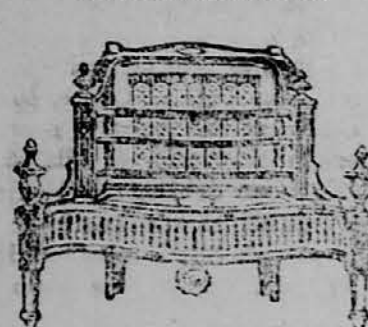
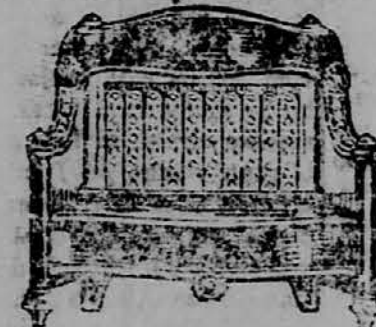
CONSOLIDATED GAS CO.
OF NEW YORK
157 Hester Street
132 East 15th Street
212 West 57th Street
21 Audubon Avenue
2084 Third Avenue

STANDARD GAS LIGHT CO.
32 West 125th Street
CENTRAL UNION GAS CO.
527 Cortlandt Avenue
NORTHERN UNION GAS CO.
310 East Kingsbridge Road
1815 Webster Avenue

BRONX GAS & ELECTRIC CO.
43 Westchester Square
EAST RIVER GAS CO.
292 Bridge Plaza North
79 Webster Avenue
Long Island City
NEW YORK & QUEENS GAS CO.
114 Amity Street, Flushing, L. I.

CONSOLIDATED GAS COMPANY OF NEW YORK

Geo. D. Cortelou, President

VLOŽNE KNJIŽICE

so splošno vzpodbudna in za Božič
in Novo Leto primerna darila Va-
šim otrokom.

DENARNE VLOGE

na "Special Interest Account" obre-
stujemo po

4%

pričniš z vsakim prvim v mesecu.
Vlogo lahko pričnete z zneskom od
\$5.—

ZA VARNO NALAGANJE IN TOČNO
POSTREŽBO

FRANK SAKSER STATE BANK

32 Cortlandt St., New York, N. Y.

Slovensko - Amerikanski Koledar

za leto 1926.

je gotov in smo ga razposlali vsem, ki so ga
do zdaj naročili.

Letos je zelo zanimiv in bo vsak zadovoljen.

Cena mu je 50c.

Kdor ga želi imeti naj pošlje znamke ali pa
money order.

"GLAS NARODA"
82 Cortlandt Street, New York, N. Y.

NAROČAJTE SE NA "GLAS NARODA"!

